

ພຣະວິນຍານແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ: ການນຳພາ ແລະ ການສັງສອນ

ສອງແຜ່ນຈາລຶກຂອງຮາບາກຸກ

Jeff Pippenger
2012-10-15

ສອງຕາຕະລາງຂອງຮາບາກຸກ 3 ຈາກ 95

ບົດນຳ: ຮາກຖານຂອງສອງແຜ່ນຈາລຶກຂອງຮາບາກຸກ

ຊຸດນີ້ມີຊື່ວ່າ ສອງແຜ່ນຈາລຶກຂອງຮາບາກຸກ. ຈົນຮອດບັດນີ້ພວກເຮົາໄດ້ນຳເອົາຄວາມຈິງບາງປະການຈາກ Charts ປີ 1843 ແລະ 1850 ມາພິຈາລະນາ ບໍ່ແມ່ນເພື່ອບ້ອງກັນພວກມັນທາງພຣະຄຳພີໃນຂະນະນີ້ ແຕ່ເພື່ອສະຖາປະນາວ່າ Ellen White ຮັບຮອງຄວາມຈິງເຫຼົ່ານີ້. ຂໍ້ມູນຍື່ນຂອງພວກເຮົາຄື ຖ້າທ່ານປະຕິເສດຄວາມຈິງພື້ນຖານເຫຼົ່ານີ້ ທ່ານກໍກຳລັງປະຕິເສດພຣະວິນຍານແຫ່ງຄຳພະຍາກອນໄປພ້ອມກັນ. ພວກເຮົາປາຖະໜາຈະບັນທຶກຂັ້ນໄວ້ກ່ອນ.

ການທົບທວນປະຫວັດສາດຂອງຂະບວນການມົນເລໂຮທ໌ ແລະ ສຽງຮ້ອງໃນຍາມທ່ຽງຄືນ

ໃນການນຳສະເໜີຄືງທຳອິດຂອງພວກເຮົາ, ພວກເຮົາໄດ້ສະໜູນປະຫວັດຂອງກຸ່ມມົນເລໂຮທ໌, ຄືເຫດໝາຍຕ່າງໆຈາກປີ 1798 ຫາ 1844. ໃນການນຳສະເໜີຄືງຫຼ້າສຸດຂອງພວກເຮົາ, ພວກເຮົາໄດ້ພິຈາລະນາຢ່າງໃກ້ຊິດຍິ່ງຂຶ້ນເຖິງປະຫວັດຈາກໄລຍະເວລາແຫ່ງການຊັກຊ້າ ຈົນເຖິງການປົດປະຕູໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844, ໂດຍລະບຸວ່າເວລານັ້ນແມ່ນສຽງຮ້ອງຕອນທ່ຽງຄືນ. ສຽງຮ້ອງຕອນທ່ຽງຄືນໄດ້ເຂົ້າສູ່ປະຫວັດສາດທຶການປະຊຸມຄຳຍ Exeter, ວັນທີ 12–17 ສິງຫາ 1844, ແລະດຳເນີນຕໍ່ໄປຈົນເຖິງວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844. ໄລຍະເວລາແຫ່ງການຊັກຊ້າ, ຊຶ່ງໄດ້ລົ້ມຂຶ້ນໃນເດືອນມີນາ 1844, ເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງສຽງຮ້ອງຕອນທ່ຽງຄືນ ແລະຂະບວນການຊຳລະລ້າງທີ່ໄດ້ຕຽມຊົນຊາດໜຶ່ງໃຫ້ພ້ອມເພື່ອປະກາດຂ່າວສານຂອງມັນ.

ພວກເຮົາໄດ້ຫວັງວ່າຈະສະຖາປະນາເລື່ອງນີ້ໃນໃຈແລະໃນຄວາມຄິດຂອງທ່ານທັງຫລາຍໃນມື້ວານນີ້. ບັນດາອຸປະກອນທັງຫລາຍໃນພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ກ່ຽວກັບເວລາແຫ່ງການຊັກຊ້າ ລ້ວນແຕ່ກ່າວເຖິງວາລະສຸດທ້າຍຂອງໂລກ. Ellen White, ໃນການອະທິບາຍ 1 Corinthians 10:11, ກ່າວວ່າ, "ຜູ້ພະຍາກອນໂບຮານແຕ່ລະຄົນໄດ້ກ່າວໄວ້ເພື່ອສະໄໝຂອງພວກເຮົາຫລາຍກວ່າສະໄໝທີ່ພວກເຂົາມີຊີວິດຢູ່." 1 Corinthians 10:11 ກ່າວວ່າ, "ບັດນີ້ເຫດການທັງປວງເຫລົ່ານີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນແກ່ພວກເຂົາເພື່ອເປັນຕົວຢ່າງ: ແລະໄດ້ຖືກຂຽນໄວ້ເພື່ອຕັກຕື່ອນພວກເຮົາ ຜູ້ທີ່ປາຍສະໄໝຂອງໂລກໄດ້ມາເຖິງ." ປະຫວັດສາດຂອງພວກ Millerites ເປັນປະຫວັດສາດແຫ່ງສິ່ງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນໃນວາລະສຸດທ້າຍຂອງໂລກ. ບັນດາປະຫວັດພຣະຄຳພີເຫລົ່ານີ້ທັງໝົດ ທີ່ກ່າວເຖິງເວລາແຫ່ງການຊັກຊ້າແລະສິ່ງທີ່ຕາມມາພາຍຫລັງ ລ້ວນແຕ່ສະແດງໃຫ້ເຫັນສິ່ງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນໃນເວລາແຫ່ງການຊັກຊ້າຂອງພວກ Millerites ແລະໃນສຽງຮ້ອງເວລາທ່ຽງຄືນ. ພວກເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງເຂົ້າໃຈສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເພາະວ່າປະຫວັດສາດຈະຖືກຊ້າອີກ.

2520: ການຮັບຮອງຂອງ Ellen White

ພວກເຮົາໄດ້ຈັດການກັບປະເດັນທຳອິດໃນແຜນພາບເຫຼົ່ານີ້ມາແລ້ວ, ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຮົາຍັງບໍ່ໄດ້ກ່າວເຖິງມັນຫຼາຍນັກ.

ຫຼັກຄຳສອນປະການທຳອິດທີ່ພວກເຮົາປາຖະໜາຈະສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ Ellen White ໄດ້ຮັບຮອງຢ່າງຊັດເຈນ ຄື 2520. ການນຳສະເໜີສອງຄັ້ງທຳອິດໄດ້ຖືກຈັດຂຶ້ນເມື່ອນຳພາພວກເຮົາມາເຖິງຈຸດນີ້. ໃນເຊົ້າມື້ນີ້, ພວກເຮົາຈະເລີ່ມພິຈາລະນາເລື່ອງ Daily ໃນແຜນພາບນີ້.

ການລະນຶກເຖິງການຊົງນຳແລະການຊົງສອນຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ

ໃຫ້ພວກເຮົາເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍ Life Sketches, ໜ້າ 196: "ພວກເຮົາບໍ່ມີອັນໃດທີ່ຈະຕ້ອງຍ້ານກົວສຳລັບອະນາຄົດ ນອກຈາກວ່າພວກເຮົາຈະລົ້ມວິທີທີ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງນຳພາພວກເຮົາ ແລະຄຳສອນຂອງພຣະອົງໃນປະຫວັດສາດອະດີດຂອງພວກເຮົາ."

ສິ່ງດຽວທີ່ຄຣິສຕຽນຕ້ອງຍ້ານກົວສຳລັບອະນາຄົດ ຄືການທູດອອກຈາກເສັ້ນທາງ ແລະຫຼັງຫາຍໄປ.

ສິ່ງທີ່ຄວນຍ້ານກົວຄືການບໍ່ໄດ້ຮັບຊີວິດນິລັນດອນ. ໃນທີ່ນີ້ Sister White ກ່າວວ່າ

ພວກເຮົາບໍ່ມີອັນໃດທີ່ຈະຕ້ອງຍ້ານກົວສຳລັບອະນາຄົດ ນອກຈາກສອງສິ່ງ. ນີ້ເປັນຂໍ້ຄວາມທີ່ພົບໄດ້ບ່ອຍໃນ Spirit of Prophecy ໃນຂະບວນການ Adventism, ແຕ່ບໍ່ຄ່ອຍໄດ້ຍິນຜູ້ໃດຂະຫຍາຍຄວາມວ່າ ການນຳພາໃດ ແລະຄຳສອນໃດທີ່ນຳກຳລັງອ້າງເຖິງ.

ພວກເຮົາຈະສະແດງວ່າ ການນຳພາທີ່ນຳກຳລັງເຖິງນັ້ນ ແມ່ນປະຫວັດສາດຂອງ "ສຽງຮ້ອງເວລາທ່ຽງຄືນ." ໃນປະຫວັດສາດຂອງ "ສຽງຮ້ອງເວລາທ່ຽງຄືນ," ພຣະຄຣິດໄດ້ຊົງນຳພາຢູ່ໃນເວລາແຫ່ງການຄອຍຖ້າ, ໃນການມາເຖິງແລະການປະກາດຂອງ "ສຽງຮ້ອງເວລາທ່ຽງຄືນ," ແລະໃນການປົດປະຕູໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844. ພຣະອົງໄດ້ຊົງອອກແບບປະຫວັດສາດນັ້ນ ເພື່ອຈະກໍ່ຕັ້ງຊົນຊາດໜຶ່ງທີ່ສາມາດເຂົ້າໄປໂດຍຄວາມເຊື່ອ ເຂົ້າສູ່ສະຖານທີ່ບໍລິສຸດພ້ອມກັບພຣະອົງ. ພວກເຮົາຄວນຢາກເກງທີ່ຈະຫຼົງລົງປະຫວັດສາດສະເພາະນັ້ນ ພ້ອມທັງຄຳສອນຂອງພຣະອົງ.

ພວກເຮົາຈະສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ມີຄຳສອນຢ່າງໜຶ່ງໂດຍສະເພາະທີ່ໄດ້ກຳໃຫ້ເກີດສຽງຮ້ອງເວລາທ່ຽງຄືນ. ຄຳສອນນັ້ນບໍ່ແມ່ນການລົ້ມສະລາຍຂອງຈັກກະພັດ Ottoman ໃນວັນທີ 11 ສິງຫາ 1840, ແລະກໍບໍ່ແມ່ນສະພາບຂອງຄົນຕາຍ ຊຶ່ງໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນປະຫວັດຂອງຂ່າວສານທູດອົງທີ່ສອງໃນປະຫວັດ Millerite. ມັນເປັນຄຳສອນຈຳເພາະຢ່າງໜຶ່ງໃນປະຫວັດ Millerite ທີ່ໄດ້ກຳໃຫ້ເກີດສຽງຮ້ອງເວລາທ່ຽງຄືນ, ໃນບ່ອນທີ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງນຳພາ, ແລະພວກເຮົາບໍ່ມີອັນໃດທີ່ຈະຕ້ອງຍ້ານກົວສຳລັບອະນາຄົດ ນອກຈາກວ່າພວກເຮົາລົ້ມການນຳພາຂອງພຣະອົງ ແລະຄຳສອນຂອງພຣະອົງ.

ພວກເຮົາຂໍສະເໜີວ່າ ສັນຍາລັກຂອງທັງການນຳພາຂອງພຣະອົງ ແລະການສັ່ງສອນຂອງພຣະອົງ ຄື ສຽງຮ້ອງເວລາທ່ຽງຄືນ. ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາອ່ານຂໍ້ຄວາມນີ້ຈາກນິມິດຄັ້ງທຳອິດຂອງ Ellen White ອີກຄັ້ງໜຶ່ງ: "ໃນທາງນີ້ ປະຊາຊົນແອດເວັນກຳລັງເດີນທາງໄປຫາປະທານະຄອນ ຊຶ່ງຢູ່ທີ່ບ້ານທາງອັນໄກໄພັນ.

ພວກເຂົາມີແສງສະຫວ່າງອັນແຈ້ງກຳຖືກຕັ້ງໄວ້ທາງຫຼັງພວກເຂົາ ທີ່ຕົ້ນທາງ

ຊຶ່ງທູດສະຫວັນອົງໜຶ່ງໄດ້ບອກຂ້ານ້ອຍວ່າ ນັ້ນຄືສຽງຮ້ອງເວລາທ່ຽງຄືນ.

ແສງນີ້ສ້ອງສະຫວ່າງຕະຫຼອດແນວທາງ, ແລະໃຫ້ແສງແກ່ຕົນຂອງພວກເຂົາ ເພື່ອພວກເຂົາຈະບໍ່ສະດຸດ.

ຖ້າພວກເຂົາຈຶ່ງຕາຂອງຕົນໄວ້ທີ່ພຣະເຢຊູ ຜູ້ຊົງຢູ່ຕໍ່ໜ້າພວກເຂົາພຽງເລັກນ້ອຍ

ກໍລັງນຳພາພວກເຂົາໄປຫາປະທານະຄອນ, ພວກເຂົາກໍບອດໄພ. ແຕ່ບໍ່ດົນ ບາງຄົນກໍເມື່ອຍລົງ ແລະເວົ້າວ່າ

ນະຄອນຍັງຢູ່ໄກຫຼາຍ, ແລະພວກເຂົາຄາດໝາຍວ່າຈະໄດ້ເຂົ້າໄປເຖິງແລ້ວກ່ອນນີ້.

ແລ້ວພຣະເຢຊູຈະຊ່ວຍພວກເຂົາ ໂດຍຍົກພຣະຫັດຂວາອັນຮຸ່ງໂລດຂອງພຣະອົງຂຶ້ນ,

ແລະຈາກພຣະຫັດຂອງພຣະອົງກໍມີແສງສະຫວ່າງອອກມາ ຊຶ່ງໂບກໄຫວຢູ່ເໜືອກຸ່ມຄົນແອດເວັນ,

ແລະພວກເຂົາຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ 'Alleluia!' ຄົນອື່ນໆ ກໍປະຕິເສດແສງສະຫວ່າງທາງຫຼັງພວກເຂົາຢ່າງບຸ່ມບ່າມ,

ແລະເວົ້າວ່າ ບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ໄດ້ນຳພາພວກເຂົາອອກມາໄກເຖິງພຽງນີ້."

ພວກເຂົາກຳລັງປະຕິເສດສຽງຮ້ອງເວລາທ່ຽງຄືນ, ແລະໃນຄວາມກ່ຽວເນື່ອງກັບສຽງຮ້ອງເວລາທ່ຽງຄືນນັ້ນ,

ພວກເຂົາກຳລັງຕັດຖຽງວ່າພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງນຳພາພວກເຂົາໃນສຽງຮ້ອງເວລາທ່ຽງຄືນ.

ພວກເຂົາກຳລັງປະຕິເສດການຊົງນຳພາຂອງພຣະເຈົ້າໃນສຽງຮ້ອງເວລາທ່ຽງຄືນ.
“ແສງສະຫວ່າງທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງພວກເຂົາໄດ້ດັບລົງ, ປະຖົມໃຫ້ຕົນຂອງພວກເຂົາຢູ່ໃນຄວາມມັດຢ່າງສົນເຊີງ,
ແລະພວກເຂົາສະດຸດ ແລະຫຼົງເສຍຈຸດໝາຍ ແລະພຣະເຢຊູ
ແລະຕົກອອກຈາກເສັ້ນທາງລົງໄປສູ່ໂລກເບື້ອງລຸ່ມອັນມົດມົນແລະຊົ່ວຮ້າຍ.”

ສຽງຮ້ອງໃນຍາມທ່ຽງຄືນໃນບໍລິບົດຂອງມັນ

ພວກເຮົາຈະພິຈາລະນາປະຫວັດຂອງການຮ້ອງປະກາດເວລາທ່ຽງຄືນອີກຄັ້ງໜຶ່ງ
ເພື່ອຈັດວາງມັນໃຫ້ຢູ່ໃນບໍລິບົດ ກ່ອນທີ່ພວກເຮົາຈະພິຈາລະນາເລື່ອງ 2520.

ຈາກ ໜັງສື The Great Controversy, ໜ້າ 391–395:

“ເມື່ອເວລາທີ່ໃນເບື້ອງຕົ້ນໄດ້ຄ້າດໝາຍການສະເດັດມາຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຜ່ານໄປ, ໃນລະດູບ່ວງປີ
1844,” —ນັ້ນຄືເວລາແຫ່ງການລໍຖ້າ,
ຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດ—“ຜູ້ທີ່ໄດ້ຄອຍຖ້າການບາກົດຂອງພຣະອົງດ້ວຍຄວາມເຊື່ອ
ກໍໄດ້ຕົກຢູ່ໃນຄວາມສົງໄສແລະຄວາມບໍ່ແນ່ໃຈຢູ່ລຸ່ມລະຍະໜຶ່ງ.
ໃນຂະນະທີ່ໂລກໄດ້ຖືກວ່າພວກເຂົາພາຍແພ້ຢ່າງສົນເຊີງ ແລະຖືກພິສູດວ່າໄດ້ຍຶດຖືຄວາມຫຼົງຜິດ,
ແຫຼ່ງແຫ່ງການບອບໃຈຂອງພວກເຂົາຍັງຄົງເປັນພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ.
ຫຼາຍຄົນຍັງຄົງຄົນຄວ້າພຣະຄຳພົດໄປ, ກວດສອບຫຼັກຖານແຫ່ງຄວາມເຊື່ອຂອງຕົນຂຶ້ນໃໝ່
ແລະສຶກສາຄຳພະຍາກອນຢ່າງຮອບຄອບ ເພື່ອຮັບແສງສະຫວ່າງເພີ່ມເຕີມ.”

ຖ້າຫາກວ່າຫຼາຍຄົນໄດ້ເຮັດດັ່ງນັ້ນ, ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າຍັງມີບາງຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ເຮັດ. ມັນບໍ່ໄດ້ກ່າວວ່າ “ພວກເຂົາ”;
ມັນກ່າວວ່າ “ຫຼາຍຄົນ”—ທີ່ມີສອງຈຳພວກ.

“ຄຳພະຍາກອນຂອງພຣະຄຳພິທີສະໜັບສະໜູນຈຸດຍືນຂອງພວກເຂົາເບິ່ງເໝືອນວ່າຊັດເຈນແລະຫັກລ້າງບໍ່ໄດ້.
ໝາຍສຳຄັນຕ່າງໆທີ່ບໍ່ອາດເຂົ້າໃຈຜິດໄດ້ ຊື່ໄປເຖິງການສະເດັດມາຂອງພຣະຄຣິດວ່າໃກ້ເຂົ້າມາແລ້ວ.
ພຣະພອນພິເສດຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ທັງໃນການກັບໃຈໃໝ່ຂອງຄົນບາບ
ແລະໃນການພົບຄືນຊີວິດຜ່າຍວິນຍານໃນບັນດາຄຣິສຕຽນ, ໄດ້ເປັນພະຍານວ່າຂ້າວສານນັ້ນມາແຕ່ສະຫວັນ.
ແລະເຖິງແມ່ນວ່າພວກຜູ້ເຊື່ອບໍ່ສາມາດອະທິບາຍຄວາມຜິດຫວັງຂອງຕົນໄດ້, ພວກເຂົາກໍຍັງຮູ້ເປັນໃຈວ່າ
ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງນຳພາພວກເຂົາໃນປະສົບການທີ່ຜ່ານມາຂອງພວກເຂົາ.

ແຊກສານປະສົມຢູ່ກັບຄຳພະຍາກອນທັງຫຼາຍທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຖືວ່ານຳໃຊ້ກັບເວລາແຫ່ງການສະເດັດມາຄັ້ງທີ
ສອງນັ້ນ ມີຄຳສັ່ງສອນທີ່ໄດ້ບັບໃຫ້ເໝາະໂດຍສະເພາະກັບສະພາບແຫ່ງຄວາມບໍ່ແນ່ໃຈແລະຄວາມລຸ້ນຄອຍ
ຂອງພວກເຂົາ ແລະໃຫ້ກຳລັງໃຈແກ່ພວກເຂົາໃຫ້ຄອຍຖ້າດ້ວຍຄວາມອົດທົນໃນຄວາມເຊື່ອ
ວ່າສິ່ງທີ່ໃນເວລານັ້ນຍັງມີມົດມົວຕໍ່ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພວກເຂົາ
ຈະໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ແຈ້ງຊັດໃນເວລາອັນສົມຄວນ.

ໃນວັກນັ້ນ ມັນໄດ້ກ່າວວ່າ, “ຖ້າທ່ານເຂົ້າດ້ວຍຄຳພະຍາກອນຕ່າງໆ
ຊຶ່ງພວກເຂົາໄດ້ຖືວ່ານຳໃຊ້ກັບເວລາແຫ່ງການສະເດັດມາຄັ້ງທີສອງ”

ຄຳພະຍາກອນໃດແດ່ທີ່ພວກເຂົາເຊື່ອວ່ານຳໃຊ້ກັບການສະເດັດມາຄັ້ງທີສອງ? 2520, 2300, ແລະ 1335.
ພວກເຂົາເຊື່ອວ່າຄຳພະຍາກອນເວລາທັງສາມນີ້ໄດ້ສົນສຸດລົງໃນປີ 1843, ແລະນັ້ນຄືການສະເດັດມາຄັ້ງທີສອງ.

ໃນບັນດາຄຳພະຍາກອນເຫຼົ່ານີ້ ມີຄຳພະຍາກອນໃນ Habakkuk 2:1–4 ວ່າ:

“ຂ້າພະເຈົ້າຈະຢືນຢູ່ເທິງຍາມເຜົາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະຈະຕັ້ງຕົນຢູ່ເທິງຫໍຄອຍ ແລະຈະເຜົາຄອຍເບິ່ງວ່າ
ພຣະອົງຈະກ່າວອັນໃດແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ ແລະຂ້າພະເຈົ້າຈະຕອບຢ່າງໃດເມື່ອຖືກຕຳນົ.
ແລະອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍຕອບຂ້າພະເຈົ້າ ແລະກ່າວວ່າ, ຈົ່ງຂຽນນິມົດນັ້ນ
ແລະຈົ່ງເຮັດໃຫ້ແຈ້ງໃນແຜ່ນຈາລຶກ ເພື່ອວ່າຜູ້ທີ່ອ່ານມັນຈະແລ່ນໄດ້.
ເພາະວ່ານິມົດນັ້ນຍັງຄອຍຢູ່ສຳລັບເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້ ແຕ່ໃນອາລະສຸດທ້າຍມັນຈະກ່າວ ແລະຈະບໍ່ມີສາ:

ເຖິງແມ່ນວ່າມັນຊັກຊ້າ ຈົ່ງຄອຍມັນເຖິດ; ເພາະມັນຈະມາຢ່າງແນ່ນອນ ມັນຈະບໍ່ຊັກຊ້າ. ຈົ່ງເບິ່ງເຖິດ, ຈິດໃຈຂອງຜູ້ທີ່ຍົກຕົນຂຶ້ນນັບທ່ຽງທ່າຢູ່ໃນຕົວເຂົາ: ແຕ່ຜູ້ຊອບທຳຈະດຳລົງຊີວິດໂດຍຄວາມເຊື່ອຂອງຕົນ.”

ຕັ້ງແຕ່ເຊົ້າປີ 1842 ຄຳແນະນຳທີ່ໄດ້ປະທານໄວ້ໃນຄຳພະຍາກອນນີ້ໃຫ້ “ຂຽນນິມົດນັ້ນ ແລະເຮັດໃຫ້ແຈ້ງເທິງແຜ່ນຈາລຶກ ເພື່ອວ່າຜູ້ທີ່ອ່ານມັນຈະໄດ້ແລ້ວ” ໄດ້ຊັກນຳໃຫ້ Charles Fitch ຈັດກຽມແຜນພາບຄຳພະຍາກອນເພື່ອອະທິບາຍນິມົດໃນພຣະທຳດານໂອນ ແລະ ພຣະນິມົດ. ການຈັດພິມແຜນພາບນີ້ໄດ້ຖືກເຫັນວ່າເປັນການສຳເລັດຂອງພຣະບັນຊາທີ່ໄດ້ປະທານແກ່ຮາບາກກ. ແຕ່ໃນເວລານັ້ນ ບໍ່ມີໃຜສັງເກດເຫັນວ່າ ການຊັກຊ້າທີ່ເບິ່ງຄືວ່າຈະມີໃນການສຳເລັດຂອງນິມົດ—ເວລາແຫ່ງການຄອຍຖ້າ—ກໍຖືກນຳສະເໜີໄວ້ໃນຄຳພະຍາກອນດຽວກັນນັ້ນ. ຫຼັງຈາກຄວາມຜິດຫວັງຂໍ້ພຣະຄຳນີ້ໄດ້ບຳກົດວ່າມີຄວາມໝາຍຢ່າງຍິ່ງ: “ເພາະວ່ານິມົດນັ້ນຍັງມີສຳລັບເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້ ແຕ່ໃນບັນຍາຍມັນຈະກ່າວ ແລະຈະບໍ່ມີສາ: ເຖິງແມ່ນວ່າມັນຈະຊັກຊ້າ ກໍຈົ່ງຄອຍຖ້າມັນ; ເພາະມັນຈະມາຢ່າງແນ່ນອນ ມັນຈະບໍ່ຊັກຊ້າ. . . . ຄົນຊອບທຳຈະມີຊີວິດດ້ວຍຄວາມເຊື່ອຂອງຕົນ.”

ແຜນພາບ 1843 ແລະ ພຣະວິນຍານແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ

ບໍ່ສຳຄັນວ່າທ່ານຈະເຮັດວຽກປົກກະຕິ ຫຼື ວຽກບໍ່ປົກກະຕິ—ຄຳສັບທີ່ Ellen White ໃຊ້ເພື່ອໝາຍເຖິງວຽກງານຂອງສະພາປະຊຸມ ແລະ ວຽກງານທີ່ພົງຕົນເອງ ຕາມລຳດັບ. ບໍ່ວ່າທ່ານຈະໄປຫາອົງການພັນທະກົດພົງຕົນເອງຊັ້ນນຳໃນ Adventism ຫຼື ໄປຫາ General Conference ຫຼື Biblical Research Institute, ຖ້າທ່ານຖາມພວກເຂົາກ່ຽວກັບ 1843 Chart, ພວກເຂົາຈະເວົ້າວ່າ, “ມີຄວາມຜິດພາດຫຼາຍຢ່າງໃນແຜນພູມນີ້.” ພວກເຂົາບໍ່ເຫັນດີກັບ Ellen White, ຜູ້ທີ່ກ່າວວ່າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ວາງພຣະຫັດຂອງພຣະອົງເໝືອ “ຄວາມຜິດພາດ” ໃນຕົວເລກບາງສ່ວນຂອງແຜນພູມນີ້.

ແຕ່ພວກເຂົາກໍຍັງຕັ້ງຕົນຢູ່ໃນການຕັດສິນພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍ. ໃນພຣະທຳຮາບາກກ ມີຂໍ້ຄວາມກ່າວວ່າ ນິມົດນີ້ “ຈະ . . . ບໍ່ມີສາ.” ນິມົດທີ່ພວກຜູ້ປຸກເບີກຈະຕ້ອງນຳໄປໄວ້ໃນແຜນພາບປີ 1843, ແລະພວກເຂົາກໍໄດ້ເຮັດແລ້ວ, ແມ່ນການສຳເລັດຕາມພຣະທຳຮາບາກກ 2. ນີ້ແມ່ນນິມົດທີ່ພວກເຂົາຈະຕ້ອງນຳໄປໄວ້ໃນແຜນພາບນີ້, ແລະພຣະທຳຮາບາກກ 2 ກ່າວວ່າ ນິມົດນີ້ “ຈະ . . . ບໍ່ມີສາ.” ດັ່ງນັ້ນ ເມື່ອທ່ານເວົ້າວ່າ ແຜນພາບນີ້ “ຕົ້ມໄປດ້ວຍຂໍ້ຜິດພາດ,” ທ່ານກໍກຳລັງຕັດສິນທັງພຣະວິນຍານແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ ແລະພຣະຄຳພີ.

ສ່ວນໜຶ່ງຂອງຄຳພະຍາກອນຂອງເອເຊກຽນກໍເປັນແຫຼ່ງແຫ່ງກຳລັງແລະການປອບໂຍນໃຈແກ່ຜູ້ເຊື່ອຖືດ້ວຍ: “ພຣະຄຳຂອງພຣະຢາເວໄດ້ມາເຖິງຂ້ານອ້ຍ ໂດຍກ່າວວ່າ, ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ສຸພາສິດອັນໃດໜ້າທີ່ພວກເຈົ້າມີຢູ່ໃນແຜ່ນດິນອິດສະຣາເອນ ໂດຍກ່າວວ່າ, ວັນເວລາຍຶດຍາວອອກໄປ ແລະນິມົດທຸກຢ່າງກໍລົ້ມເຫຼວ? ເຫດສະນັ້ນ ຈົ່ງປອກພວກເຂົາວ່າ, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າຕັດດັງນີ້. . . . ວັນເວລານັ້ນໃກ້ເຂົ້າມາແລ້ວ ແລະຜົນສຳເລັດແຫ່ງນິມົດທຸກຢ່າງ. . . . ເຮົາຈະກ່າວ ແລະຄຳທີ່ເຮົາຈະກ່າວນັ້ນຈະບັງເກດຂຶ້ນ; ມັນຈະບໍ່ຖືກຍຶດອອກໄປອີກ.” “ຄົນແຫ່ງວົງວານອິດສະຣາເອນເວົ້າວ່າ, ນິມົດທີ່ເຂົາເຫັນນັ້ນສຳລັບອີກຫຼາຍວັນຂ້າງໜ້າ ແລະເຂົາພະຍາກອນເຖິງເວລາທີ່ຢູ່ກອອກໄປ. ເຫດສະນັ້ນ ຈົ່ງກ່າວແກ່ພວກເຂົາວ່າ, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າຕັດດັງນີ້, ຈະບໍ່ມີຖ້ອຍຄຳໃດໆຂອງເຮົາຖືກຍຶດອອກໄປອີກຕື່ມ, ແຕ່ຖ້ອຍຄຳທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວແລ້ວນັ້ນຈະສຳເລັດ.” ເອເຊກຽນ 12:21–25, 27, 28.

ຜູ້ນະມັດສະການສອງປະເພດ

ຈົ່ງສັງເກດວ່າ ນາງກຳລັງກ່າວເຖິງຜູ້ນະມັດສະການສອງຈຳພວກ. ນາງກ່າວວ່າ ຫຼາຍຄົນ, ເມື່ອຄວາມຜິດຫວັງນີ້ມາເຖິງ, ຍັງຄົງສັກສາຄຳພະຍາກອນຕື່ມ, ຊົງຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າ

ມືຄົນອີກຈຳພວກໜຶ່ງທຶບໄດ້ສືບຕໍ່.

ພວກເຮົາຈະໄດ້ຮັບແສງສະຫວ່າງຫຼາຍຂຶ້ນກ່ຽວກັບຄວາມແຕກຕ່າງຂອງຄົນສອງຈຳພວກນີ້.

ການສຳເລັດຄວາມຂອງຮາບາກຸກ 2:1–4 ກໍຄືແຜນພັບ 1843 ແລະແຜນພັບ 1850 ນີ້ ແມ່ນແຕກໃນພຣະທຳຮາບາກຸກ, ຂໍ້ 4 ກ່າວວ່າ ຜູ້ຊອບທຳຈະດຳລົງຊີວິດໂດຍຄວາມເຊື່ອຂອງຕົນ ແລະຜູ້ທີ່ໃຈຂອງຕົນຖືກຍົກສູງຂຶ້ນ. ນີ້ກຳລັງພັນລະນາເຖິງຜູ້ນະມັດສະການສອງຈຳພວກ. ປະຫວັດຂອງສຽງຮ້ອງເວລາທຸ່ງຄົນໄດ້ກັບໃຫ້ເກີດຜູ້ນະມັດສະການສອງຈຳພວກ, ແລະຜູ້ທັງສອງຈຳພວກນັ້ນໄດ້ຖືກກ່າວເຖິງໃນພຣະທຳຮາບາກຸກ.

ໃນວັກຕໍ່ໄປ, ຫຼັງຈາກອ້າງເຖິງ Habakkuk 2 ແລະ Ezekiel, ນາງໄດ້ລະບຸຊັ້ນໜຶ່ງໃນບັນດາຊັ້ນນັ້ນວ່າ: "ຜູ້ທີ່ລືຖ້າ." ຜູ້ທີ່ລືຖ້າແມ່ນໃຜ? ພວກເຂົາຄືຜູ້ທີ່ກຳລັງເຮັດໃຫ້ Daniel 12 ສຳເລັດບັນລຸ, "ຜູ້ໃດທີ່ລືຖ້າ ແລະມາເຖິງ 1335 ກໍເປັນສຸກ." ຄົນຈຳພວກນີ້ແມ່ນຜູ້ທີ່ລືຖ້າ.

ບັນດາຜູ້ທີ່ຄອຍຖ້າໄດ້ຊົມຊົມຍິນດີໂດຍເຊື່ອວ່າ ພຣະອົງຜູ້ຊົງຮູ້ຈຸດຈົບຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນ
ໄດ້ທອດພຣະເນດລົງມາຕະຫຼອດຫຼາຍຍຸກຫຼາຍສະໄໝ ແລະ
ເມື່ອຊົງເຫັນລ່ວງໜ້າເຖິງຄວາມຜິດຫວັງຂອງພວກເຂົາ
ຈຶ່ງໄດ້ປະທານຖ້ອຍຄຳແຫ່ງຄວາມກ້າຫານແລະຄວາມຫວັງແກ່ພວກເຂົາ.

ພວກເຮົາໄດ້ຮັບສາຍໂທຈາກພົນອັງຍົງຜູ້ໜຶ່ງ
ຜູ້ຊົງໄດ້ເຮັດວຽກຢູ່ໃນປະເທດໜຶ່ງໃນເຂດຍຸໂຣບຕາເວັນອອກເປັນເວລາຫຼາຍປີ. ນາງເປັນຄົນຈາກທົນນີ, ໄດ້ຍ້າຍໄປສະຫະລັດອາເມລິກາ, ແລະເມື່ອນາງເຂົ້າໃຈຂ່າວສານນີ້ແລ້ວ ນາງກໍໄດ້ຍ້າຍກັບຄືນໄປ.
ນາງໄດ້ປະເຊີນກັບການຕໍ່ຕ້ານ,
ໂດຍທີ່ຄອບຄົວຄຣິດຕະຈັກເກີດຂຶ້ນຂອງນາງໄດ້ຕິດຕໍ່ຫາຜູ້ນຳໃນປະເທດຂອງນາງເພື່ອ "ປົດປະຕູໃສ່ນາງ."
ແຕ່ໃນໄລຍະບໍ່ດົນມານີ້, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປົດປະຕູໃຫ້ນາງໄດ້ແບ່ງປັນຂ່າວສານນີ້ແກ່ກຸ່ມຄົນຕ່າງໆ.

ນາງໄດ້ໃຫ້ມາໃນເຊົ້າມື້ດື່ມນີ້ໂດຍແຈ້ງວ່າ ອຸປະສັກປະການໜຶ່ງຄືການຂົນສົ່ງ.
ພວກເຂົາຈຳເປັນຕ້ອງມີວິດເພື່ອເດີນທາງແລະສົ່ງສອນຂ່າວສານນີ້, ແຕ່ຂາດເຂີນທຶນຊັບ.
ທັນທີພວກເຂົາມາຮອດສະຖານທີ່ນີ້, ມືດສະຫາຍຈາກສະຫະລັດອາເມລິກາ,
ດ້ວຍການຊົງດົນໃຈຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ໄດ້ສົ່ງເງິນມາພຽງພໍສຳລັບຊົດຄັນໜຶ່ງ.

ນີ້ແມ່ນປະສົບການປະເພດທີ່ກຳລັງເກີດຂຶ້ນແກ່ບັນດາຜູ້ທີ່ຜິດຫວັງ. ພວກເຂົາຜິດຫວັງ,
ແຕ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງນຳພາພວກເຂົາໄປສູ່ພຣະຄຳພີເພື່ອຫນູນໃຈພວກເຂົາ, ໂດຍກ່າວວ່າ,
"ຄວາມຜິດຫວັງນີ້ເກີດຂຶ້ນຕາມການຊົງນຳຂອງເຮົາ. ຈຶ່ງເດີນໜ້າຕໍ່ໄປເທົ່ານັ້ນ."

"ຖ້າບາດສະຈາກພຣະຄຳພີບາງຕອນເຊັ່ນນັ້ນ ທີ່ຕົກເຕືອນໃຫ້ພວກເຂົາຄອຍຖ້າດ້ວຍຄວາມອົດທົນ
ແລະຍຶດໝັ້ນຄວາມໄວ້ວາງໃຈຂອງຕົນໃນພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າ
ຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາຄົງຈະລົ້ມເຫຼວໄປໃນຊົ່ວໂມງແຫ່ງການທົດລອງນັ້ນ."

ຄຳອຸປະມາເລື່ອງພຣະຍົງບໍລິສຸດສືບຄົນ ແລະ ເວລາແຫ່ງການຊັກຊ້າ

ຈົ່ງສັງເກດວ່າ ຊົດສະເຕີໄວທ໌ໄດ້ຊື່ມໂຍງອຸປະມາເລື່ອງພົມມະຈາຣີສືບຄົນເຂົ້າກັບ Habakkuk 2
ເນື່ອງຈາກທັງສອງຕ່າງກ່າວເຖິງເວລາແຫ່ງການລ່າຊ້າ ແລະ ຜູ້ນະມັດສະການສອງຈຳພວກ.

ຄຳອຸປະມາເລື່ອງຍົງພົມມະຈາຣີສືບຄົນໃນ ມັດທາຍ 25
ກໍໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນປະສົບການຂອງປະຊາຊົນແອດເວັນຕົດເຊັນກັນ. ໃນ ມັດທາຍ 24
ເມື່ອຕອບຄຳຖາມຂອງພວກສາວົກກ່ຽວກັບໝາຍສຳຄັນແຫ່ງການສະເດັດມາຂອງພຣະອົງ
ແລະຂອງວາລະອະສານຂອງໂລກ,

ພຣະຄຣິດໄດ້ຊີ້ອອກເຖິງເຫດການສຳຄັນທີ່ສຸດບາງປະການໃນປະຫວັດສາດຂອງໂລກ ແລະຂອງຄຣິດຕະຈັກ ດັ່ງແຕ່ການສະເດັດມາຄັ້ງທຳອິດຂອງພຣະອົງຈົນເຖິງຄັ້ງທີສອງ; ຄື ການທຳລາຍນະຄອນເຢຣຸຊາເລັມ, ຄວາມທຸກລຳບາກຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງຂອງຄຣິດຕະຈັກພາຍໃຕ້ການຂົ່ມເຫັງຂອງພວກນອກຣິດແລະຂອງສັນຕະປາປາ, ການມືດລົງຂອງດວງອາທິດແລະດວງຈັນ, ແລະການຕົກລົງຂອງດວງດາວ. ຫຼັງຈາກນີ້ ພຣະອົງໄດ້ກ່າວເຖິງການສະເດັດມາໃນອານາຈັກຂອງພຣະອົງ, ແລະໄດ້ກ່າວຄຳອຸປະມາທີ່ພົ້ນລະນາເຖິງຜູ້ຮັບໃຊ້ສອງຈຳພວກທີ່ຝັກຄອຍການບາກົດຂອງພຣະອົງ. ບົດທີ 25 ເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍຖ້ອຍຄຳວ່າ: “ເມື່ອນັ້ນ ອານາຈັກແຫ່ງສະຫວັນຈະປຽບດັ່ງຍົງພົມມະຈາຣີສິບຄົນ.” ທີ່ນີ້ໄດ້ນຳໃຫ້ເຫັນຄຣິດຕະຈັກທີ່ມີຊີວິດຢູ່ໃນວັນສຸດທ້າຍ,”—ບັດນີ້ ນາງກຳລັງນຳສົ່ງນີ້ໄປປະຍຸກຕໍ່ໃຊ້ກັບປະຫວັດສາດຂອງພວກມັນເລີ່ມໄທ, ແຕ່ຈົ່ງສັງເກດວ່ານາງກຳລັງກ່າວຫຍັງ—“ທີ່ນີ້ໄດ້ນຳໃຫ້ເຫັນຄຣິດຕະຈັກທີ່ມີຊີວິດຢູ່ໃນວັນສຸດທ້າຍ,”—ແມ່ນໃຜຄື “ຄຣິດຕະຈັກທີ່ມີຊີວິດຢູ່ໃນວັນສຸດທ້າຍ”? ນັ້ນຄືພວກເຮົາ.

ສົງດຽວກັນນັ້ນໄດ້ຖືກຊີ້ໃຫ້ເຫັນໄວ້ໃນຕອນທ້າຍຂອງບົດ 24. ໃນຄຳອຸປະມານີ້ ປະສົບການຂອງພວກເຂົາໄດ້ຖືກສະແດງໂດຍເຫດການຕ່າງໆຂອງການສົມລົດແບບຕາເວັນອອກ. “ເມື່ອນັ້ນ ອານາຈັກແຫ່ງສະຫວັນຈະຖືກປຽບເໝືອນພົມມະຈາຣີສິບຄົນ ຜູ້ໄດ້ເອົາຕະກຽງຂອງຕົນ ແລະອອກໄປຕ້ອນຮັບເຈົ້າບ່າວ. ໃນພວກນັ້ນ ຫຳຄົນສະຫຼາດ ແລະຫຳຄົນໃໝ່ ພວກທີ່ເງິນນັ້ນໄດ້ເອົາຕະກຽງຂອງຕົນ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ເອົານ້ຳມັນໄປນຳ; ແຕ່ພວກທີ່ສະຫຼາດໄດ້ເອົານ້ຳມັນໃນພາຊະນະຂອງຕົນໄປພ້ອມກັບຕະກຽງ. ເມື່ອເຈົ້າບ່າວຊັກຊ້ຳຢູ່ ພວກນາງທັງໝົດກໍພາກັນງ່ວງນອນແລະຫຼົ່ມໄປ. ແລະໃນເວລາທ່ຽງຄືນ ກໍມີສິ່ງຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ, ຈົ່ງເບີ້, ເຈົ້າບ່າວກຳລັງມາ; ຈົ່ງອອກໄປພົບທ່ານ.”

ການສະເດັດມາຂອງພຣະຄຣິດ ດັ່ງທີ່ໄດ້ປະກາດໂດຍຂ່າວສານຂອງທຸດສະຫວັນອົງທຳອິດ ໄດ້ຖືກເຂົ້າໃຈວ່າເປັນສົງຄູ່ທີ່ກົດແທນໂດຍການມາຂອງເຈົ້າບ່າວ. ການປະຕິຮູບຢ່າງກວ້າງຂວາງພາຍໃຕ້ການປະກາດເຖິງການສະເດັດມາໃນບໍ່ຊ້ຳຂອງພຣະອົງ ສອດຄ່ອງກັບການອອກໄປຂອງພວກຍົງພົມມະຈາຣີ. ໃນຄຳອຸປະມານີ້ ເຊັ່ນດຽວກັບໃນ Matthew 24 ມີການນຳສະເໜີຄົນສອງພວກ. ທຸກຄົນໄດ້ຖືຕະກຽງຂອງຕົນ ຄືພຣະຄຳພີ ແລະດ້ວຍແສງຂອງຕະກຽງນັ້ນໄດ້ອອກໄປເພື່ອພົບເຈົ້າບ່າວ. ແຕ່ຂະນະທີ່ພວກໃໝ່ໄດ້ຖືຕະກຽງຂອງຕົນໂດຍບໍ່ມີນ້ຳມັນ ພວກສະຫຼາດໄດ້ເອົານ້ຳມັນໄວ້ໃນພາຊະນະຂອງຕົນ. ພວກສະຫຼາດໄດ້ຮັບພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ ຄືວິດອຳນາດແຫ່ງການບັງເກີດໃໝ່ ແລະການສ້າງແຈ້ງຂອງພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ ຊຶ່ງໄດ້ເຮັດໃຫ້ພຣະຄຳຂອງພຣະອົງເປັນຕະກຽງແກ່ຕົນຂອງເຂົາ. ເຂົາໄດ້ສຶກສາພຣະຄຳພີເພື່ອຮຽນຮູ້ຄວາມຈິງ ແລະໄດ້ສະແຫວງຫາຄວາມບໍຣິສຸດແຫ່ງໃຈແລະຊີວິດຢ່າງຈິງຈັງ. ຄົນເຫຼົ່ານີ້ມີປະສົບການສ່ວນຕົວ ແລະຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າກັບໃນພຣະຄຳຂອງພຣະອົງ ຊຶ່ງບໍ່ອາດຖືກໂຄ່ນລົ້ມໄດ້ໂດຍຄວາມຜິດຫວັງແລະການຊັກຊ້ຳ. ຄົນອື່ນໆເຄືອນໄຫວໄປຕາມແຮງຜັກດັນຊົ່ວຂະນະ ໂດຍພຶງພາຄວາມເຊື່ອຂອງພວກພື້ນຖານ ພໍໃຈຢູ່ກັບອາວົມຄວາມຮູ້ສຶກອັນດີແຕ່ຂາດຄວາມເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງຢ່າງຖ້ວນທົ່ວ ຫຼືການກະທຳແຫ່ງພຣະຄຸນອັນແທ້ຈິງ. ເຂົາບໍ່ໄດ້ຕຽມພ້ອມສຳລັບການຊັກຊ້ຳແລະຄວາມຜິດຫວັງ. ເມື່ອການທົດລອງມາເຖິງ ຄວາມເຊື່ອຂອງເຂົາກໍລົ້ມເຫຼວ ແລະແສງຕະກຽງຂອງເຂົາກໍຮີບຫຼົງ.

“ໃນຂະນະທີ່ເຈົ້າບ່າວຊັກຊ້ຳຢູ່”

ເຈົ້າບ່າວໄດ້ຊັກຊ້ຳເມື່ອໃດ? ວັນທີ 22 ມີນາ, 1844. ພຣະອົງຊົງຊັກຊ້ຳຢູ່ ບັດນີ້ຈະເກີດຫຍັງຂຶ້ນ? ຄົນສອງຈຳພວກນີ້ຈະຖືກສະແດງອອກ.

ເມື່ອພວກເຮົາຫຼົງລົ້ມສຽງຮ້ອງໃນຍາມທ່ຽງຄືນ ແລະ ຫຼຸດອອກຈາກເສັ້ນທາງລົງໄປສູ່ໂລກອັນຊົ່ວຮ້າຍທີ່ຢູ່ເບື້ອງລຸ່ມ,

ພວກເຮົາກະແດງວ່າພວກເຮົາບໍ່ເຂົ້າໃຈຂ່າວປະເສີດ.

ຂ່າວປະເສີດນີ້ລົ້ນດອນແມ່ນພະລາຊະກິດຂອງພຣະຄຣິດໃນການກໍ່ຕັ້ງຜູ້ມັດສະການສອງຈຳພວກ ໂດຍຕັ້ງຢູ່ເທິງຂ່າວພະຍາກອນທີ່ເປັນການທົດສອບ. ນັບແຕ່ເວລາແຫ່ງການຄອຍຖ້ຳຈົນເຖິງການປົດປະຕູ, ນີ້ແມ່ນຈຸດສູງສຸດຂອງຂ່າວປະເສີດນີ້ລົ້ນດອນ. ໃນທົນ, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງນຳສອງຈຳພວກໃນເວລາແຫ່ງການຄອຍຖ້ຳ ໂດຍມຸ່ງຫວັງຈະນຳພວກເຂົາເຂົ້າສູ່ການພິພາກສາພ້ອມກັບພຣະອົງ, ແລະ ຊົງໃຫ້ພວກເຂົາຜ່ານຂະບວນການທົດສອບເພື່ອພິສູດວ່າພວກເຂົາມີນ້ຳມັນຢ່າງແທ້ຈິງຫຼືບໍ່. ນີ້ແມ່ນຈຸດສູງສຸດແຫ່ງພະລາຊະກິດຂອງພຣະຄຣິດໃນການແຍກຄຳບໍລິສຸດອອກຈາກຂີ້ຕະກອນ, ເຂົ້າສາລີອອກຈາກຫຍ້າລະວານ, ຄົນສະຫຼຸດອອກຈາກຄົນໂງ່.

“ໃນຂະນະທີ່ເຈົ້າບ່າວຊັກຊ້ຳຢູ່ນັ້ນ ພວກນາງທັງໝົດກ່ຽວເຫງົາ ແລະ ຫຸ້ນໄປ.” ການຊັກຊ້ຳຂອງເຈົ້າບ່າວນີ້ ເປັນຕົວແທນຂອງການຜ່ານພົ້ນໄປຂອງເວລາທີ່ໄດ້ຄ້າດໝາຍວ່າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະສະເດັດມາ, ຄວາມຜິດຫວັງ, ແລະ ການຊັກຊ້ຳທີ່ເບື້ອງຄວາມເກີດຂຶ້ນ. ໃນຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄວາມບໍ່ແນ່ນອນນີ້ ຄວາມສົນໃຈຂອງຜູ້ທີ່ຜິວເຜີນ ແລະ ບໍ່ເຕັມໃຈຈົງ ກໍ່ເລີ່ມຫວັ່ນໄຫວໃນບໍ່ຊ້ຳ, ແລະ ຄວາມພາກພຽນຂອງເຂົາກໍ່ເລີ່ມຜ່ອນຄາຍລົງ; ແຕ່ຜູ້ທີ່ຄວາມເຊື່ອຂອງເຂົາຕັ້ງຢູ່ເທິງຄວາມຮູ້ພຣະຄຳພີດ້ວຍຕົນເອງ ມີສິລາຢູ່ໃຕ້ຕົນຂອງເຂົາ ຊົງຄົ້ນແຫ່ງຄວາມຜິດຫວັງບໍ່ອາດຊະລ້າງໄປໄດ້. “ພວກນາງທັງໝົດກ່ຽວເຫງົາ ແລະ ຫຸ້ນໄປ”; ຄົນພວກຫຍັງຢູ່ໃນຄວາມບໍ່ໃສໃຈ ແລະ ບໍ່ອຍປະລະຄວາມເຊື່ອຂອງຕົນ, ອີກພວກຫຍັງຄອຍຖ້ຳຢ່າງອົດທົນຈົນກວ່າຈະໄດ້ຮັບແສງສະຫວ່າງທີ່ແຈ້ງກວ່າ. ແຕ່ໃນຄົນແຫ່ງການທົດລອງນັ້ນ ພວກຫຼັງເບື້ອງຄວາມສຸກສະຍາຄວາມຮ້ອນຮົນ ແລະ ຄວາມທຸ່ມເທອຍທົດຂອງຕົນໄປໃນລະດັບຫຍັງ. ຜູ້ທີ່ບໍ່ເຕັມໃຈຈົງ ແລະ ຜິວເຜີນ ບໍ່ອາດພົງພາອາໄສເທິງຄວາມເຊື່ອຂອງພົນອົງຂອງຕົນໄດ້ອີກຕໍ່ໄປ. ແຕ່ລະຄົນຈະຕ້ອງຢືນຢູ່ ຫຼື ລົ້ມລົງ ດ້ວຍຕົນເອງ.

ເມື່ອຄວາມຜິດຫວັງໄດ້ມາເຖິງ, ຄົນສອງພວກເລີ່ມຫຼັບໄປໃນລັກສະນະທີ່ແຕກຕ່າງກັນ; ແຕ່ແມ່ນແຕ່ພົມມະຈາຣິທິສະຫຼາດກໍ່ຍັງໄດ້ສູນເສຍຄວາມຮ້ອນຮົນຂອງຕົນໄປບາງສ່ວນ. ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກຳລັງຊົງນຳພາໃນເລື່ອງນີ້, ເພື່ອວ່າເມື່ອຂ່າວສານ “ສຽງຮ້ອງເວລາທຸ່ງຄົນ” ໄດ້ມາເຖິງທີ່ການປະຊຸມຄຳຍ Exeter, ພຣະອົງຈະຊົງກະທຳພະລາຊະກິດອັນໜຶ່ງທຳມາກາງພວກເຂົາ.

ຂະບວນການແຫ່ງການທົດສອບ: ເວລາແຫ່ງການລ່ຖ້າ ແລະ ສຽງຮ້ອງໃນຍາມເທິງຄົນ

ຈາກ Spirit of Prophecy, ໝູ່ 4, ໜ້າ 228: ຈົ່ງຈື່ວ່າ ຂະບວນການນີ້—ຄືສຽງຮ້ອງເວລາທຸ່ງຄົນ, ນັບແຕ່ໄລຍະເວລາຄອຍຖ້ຳໄປຈົນເຖິງການປົດປະຕູ—ເປັນການທີ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກຳລັງທົດສອບປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ. ສຽງຮ້ອງເວລາທຸ່ງຄົນທີ່ການປະຊຸມຄຳຍ Exeter ໃນການປະກາດຂອງມັນຈົນເຖິງວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844 ເປັນພຽງສ່ວນໜຶ່ງຂອງປະຫວັດສາດນັ້ນເທົ່ານັ້ນ. ມັນບໍ່ອາດຖືກແຍກອອກຈາກໄລຍະເວລາຄອຍຖ້ຳ, ຊົງຕຽມພ້ອມສຳລັບຜົນຂອງສຽງຮ້ອງເວລາທຸ່ງຄົນທຳມາກາງຜູ້ມັດສະການສອງຈຳພວກ. ທ່ານຈຳເປັນຕ້ອງເຂົ້າໃຈສຽງຮ້ອງເວລາທຸ່ງຄົນ, ເພາະວ່າຖ້າທ່ານບໍ່ເຂົ້າໃຈ, ທ່ານຈະຕົກອອກຈາກເສັ້ນທາງ.

ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງກຳນົດໄວ້ເພື່ອທົດສອບປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ. ພຣະຫັດຂອງພຣະອົງໄດ້ປົກຄຸມຄວາມຜິດພາດຫນຶ່ງໃນການຄິດໄລ່ບັນດາໄລຍະເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ. ພຣະຫັດຂອງພຣະອົງ, ຄືພຣະຫັດຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ໄດ້ປົກຄຸມຄວາມຜິດພາດອັນພິເສດປະການຫນຶ່ງໃນການຄິດໄລ່ບັນດາໄລຍະເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ, ໃນຮູບພະຫຸພົດ. ພວກເຮົາອັດຕະໂນຕິສບໄດ້ຄົ້ນພົບຄວາມຜິດພາດນັ້ນ, ແລະມັນກໍ່ບໍ່ໄດ້ຖືກຄົ້ນພົບໂດຍບັນດາຄູ່ຄ້ານຂອງພວກເຂົາຜູ້ມີຄວາມຮຽນຮູ້ສູງທັງສຸດ. ຝ່າຍຫຼັງໄດ້ກ່າວວ່າ, “ການຄິດໄລ່ບັນດາໄລຍະເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນຂອງທ່ານນັ້ນຖືກຕ້ອງ.”

ເຫດການອັນຍິ່ງໃຫຍ່ບາງປະການກໍາລັງຈະເກີດຂຶ້ນ; ແຕ່ມັນບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ທ່ານມີເລື່ອງຄະເນ;
ມັນແມ່ນການກັບໃຈຂອງໂລກ, ແລະບໍ່ແມ່ນການສະເດັດມາສົງຄວາມຂອງພຣະຄຣິດ."

ເວລາແຫ່ງການຄອຍຖ້າໄດ້ຜ່ານພົ້ນໄປ, ແລະພຣະຄຣິດກໍບໍ່ໄດ້ສະເດັດມາເພື່ອປົດປ່ອຍປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ.
ຜູ້ທີ່ໄດ້ຄອຍຖ້າພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລັອດຂອງຕົນດ້ວຍຄວາມເຊື່ອແລະຄວາມຮັກອັນຈິງໃຈ
ໄດ້ປະສົບກັບຄວາມຜິດຫວັງອັນຂົ່ມຂືນ. ແຕ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບັນລຸພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງແລ້ວ:
ພຣະອົງໄດ້ທົດສອບຈິດໃຈຂອງຜູ້ທີ່ປະກາດຕົນວ່າກໍາລັງຄອຍຖ້າການສະເດັດມາຂອງພຣະອົງ.
ໃນບັນດາພວກເຂົານັ້ນ ມີຫຼາຍຄົນທີ່ຖືກຂັບດັນໂດຍຄວາມຢ້ານ ຫາກບໍ່ແມ່ນໂດຍຄວາມຮັກຕໍ່ຄວາມຈິງ.
ເມື່ອເຫດການທີ່ໄດ້ຄຳໝາຍໄວ້ບໍ່ເກີດຂຶ້ນ, ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນກໍປະກາດວ່າພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຜິດຫວັງ;
ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍເຊື່ອເລີຍວ່າພຣະຄຣິດຈະສະເດັດມາ.
ພວກເຂົາເປັນພວກທຳອິດທີ່ເຍາະເຍີ້ຍຄວາມໂສກເສົ້າຂອງບັນດາຜູ້ເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງ.

ນີ້ແມ່ນພຣະປະສົງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ພວກເຮົາບໍ່ມີສິ່ງໃດຈະຕ້ອງຢ້ານກົວສຳລັບອະນາຄົດ
ນອກຈາກເມື່ອພວກເຮົາຫຼົງລີ້ວ່າ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງນຳພາພວກເຮົາມາແນວໃດໃນປະສົບການໃນອະດີດຂອງພວກເຮົາ,
ແລະບໍ່ມີສິ່ງໃດຈະຕ້ອງຢ້ານກົວ
ນອກຈາກວ່າພວກເຮົາຫຼົງລີ້ຄຳສັ່ງສອນຂອງພຣະອົງໃນປະສົບການໃນອະດີດຂອງພວກເຮົາ.
ພວກເຮົາກໍາລັງຊີ້ແນະວ່າ ທ່ານບໍ່ອາດແຍກການນຳພາເອກະຈາກຄຳສັ່ງສອນຂອງພຣະອົງໄດ້.

ພາບຊີວິດຂອງ James White ແລະ Ellen G. White 1888, ໜ້າ 186–187:
"ພຣະເຈົ້າໄດ້ທົດສອບແລະພິສູດປະຊາກອນຂອງພຣະອົງໂດຍການທີ່ເວລາໄດ້ຜ່ານໄປໃນປີ 1843. ຄວາມຜິດ
ພາດ—ເປັນຄວາມຜິດພາດອັນພິເສດ—ທີ່ພວກເຂົາໄດ້ກະທຳໃນການຄິດໄລ່ໄລຍະເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ
ບໍ່ໄດ້ຖືກຄົ້ນພົບໃນທັນທີ
ແມ່ນແຕ່ໂດຍບັນດາຜູ້ຮຽນຮູ້ທີ່ຄັດຄັນທັດສະນະຂອງຜູ້ທີ່ກຳລັງຄອຍຖ້າການສະເດັດມາຂອງພຣະຄຣິດ.
ນັກວິຊາການຜູ້ລືກຊື່ເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ປະກາດວ່າ ທ່ານ Miller ຖືກຕ້ອງໃນການຄຳນວນເວລາຂອງລາວ
ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາຈະໂຕ້ແຍ້ງກັບລາວກ່ຽວກັບເຫດການທີ່ຈະເປັນຈຸດສູງສຸດຂອງໄລຍະນັ້ນກໍຕາມ.
ແຕ່ພວກເຂົາ ແລະປະຊາກອນຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ກຳລັງຄອຍຖ້າ
ລ້ວນຢູ່ໃນຄວາມຜິດພາດອັນດຽວກັນໃນບັນຫາເລື່ອງເວລາ."

ພວກເຮົາເຊື່ອຢ່າງໝົດໃຈວ່າ ພຣະເຈົ້າໃນພຣະບັນຍາຂອງພຣະອົງ
ໄດ້ຊົງອອກແບບໃຫ້ປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງພົບກັບຄວາມຜິດຫວັງປະການໜຶ່ງ
ຊຶ່ງຖືກຄຳນວນໄວ້ຢ່າງເໝາະສົມເພື່ອເປີດເຜີຍໃຈ
ແລະພັດທະນາລັກສະນະອັນແທ້ຈິງ—ບໍ່ພຽງແຕ່ເພື່ອເປີດເຜີຍໃຈຂອງເຂົາເທົ່ານັ້ນ
ແຕ່ເພື່ອພັດທະນາລັກສະນະຂອງເຂົານຳ
ໂດຍນຳມັນໄປເຖິງຈຸດທີ່ຈະຖືກສຳແດງໃຫ້ປະຈັກໃນວິກິດການທີ່ມາເຖິງໃນການຮ້ອງເວລາທຸ່ງຄົນ. ບັນດາຜູ້ທີ່ຮັບ
ເອົາຂ່າວສານຂອງທຸດສະຫວັນອົງທຳອິດເນື່ອງດ້ວຍຄວາມຢ້ານກົວຕໍ່ການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າ
ບໍ່ແມ່ນເພາະເຂົາຮັກຄວາມຈິງ ແລະປາຖະໜາມລະດົກໃນອານາຈັກແຫ່ງສະຫວັນ
ບັດນີ້ໄດ້ບຳກົດອອກມາໃນແສງອັນແທ້ຈິງຂອງເຂົາ. ເຂົາເປັນພວກທຳອິດທີ່ເຍາະເຍີ້ຍຜູ້ທີ່ຜິດຫວັງ
ຜູ້ຊົງໂຫຍຫາ ແລະຮັກການປາກົດຂອງພຣະເຢຊູຢ່າງຈິງໃຈ. ການທົດສອບຂອງພຣະເຈົ້າອັນຍິ່ງເຖິງນີ້
ໄດ້ເປີດເຜີຍລັກສະນະອັນແທ້ຈິງຂອງບັນດາຜູ້ທີ່ໃນຊົ່ວໂມງແຫ່ງການລອງໃຈ ຈະຫຼີກຫຼີຍຄວາມຮັບຜິດຊອບ
ແລະຮອຍຕຳໜຶ່ງໂດຍການປະຕິເສດຄວາມເຊື່ອຂອງຕົນ.

ບັນດາຜູ້ທີ່ໄດ້ຜິດຫວັງນັ້ນບໍ່ໄດ້ຖືກປະໄວ້ໃນຄວາມມືດ;
ເພາະໃນການຄົ້ນຄວ້າບັນດາຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນດ້ວຍຄຳອະທິຖານອັນແນ່ນອນ, ຄວາມຜິດພາດກໍ
ໄດ້ຖືກຄົ້ນພົບ—ຄວາມຜິດພາດພຽງປະການດຽວນັ້ນ—ແລະຮ່ອງຮອຍຂອງປາກກາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນກໍໄດ້ຖື

ກຕິດຕາມລົງໄປຕະຫຼອດເວລາແຫ່ງການລໍຖ້າ.

ໃນຄວາມຄາດຫວັງອັນປະສົບດີເຖິງການສະເດັດມາຂອງພຣະຄຣິດ, ການລໍຖ້າທີ່ບາກດີຂອງນິມິດນັ້ນບໍ່ໄດ້ຖືກນຳມາຄິດຄຳນຶງໄວ້, ແລະນັ້ນເປັນຄວາມປະຫລາດໃຈອັນເສົ້າໂສກ ແລະບໍ່ໄດ້ຄາດໄວ້. ແຕ່ການທົດລອງນີ້ເອງເປັນສິ່ງຈຳເປັນຢ່າງຍິ່ງເພື່ອພັດທະນາ ແລະເສີມກຳລັງແກ່ບັນດາຜູ້ຊື່ອທີ່ຈົງໃຈໃນຄວາມຈິງ. ເວລາແຫ່ງການລໍຖ້ານັ້ນເປັນສິ່ງຈຳເປັນຢ່າງຍິ່ງ. ມັນບໍ່ພຽງແຕ່ກຳລັງຈະສະແດງໃຫ້ປະຈັກແກ່ຄົນສອງພວກ ແລະເລີ່ມເປີດເຜີຍລັກສະນະນີ້ຂອງເຂົາ ຊຶ່ງຈະຖືກສະແດງໃນປະຫວັດຂອງສຽງຮ້ອງຕອນທຸ່ງຄືນໄປຈົນເຖິງການປົດປະຕູ ແຕ່ມັນຍັງຈຳເປັນເພື່ອເສີມກຳລັງແກ່ບັນດາຜູ້ທີ່ຈະອອກມາຢູ່ຝ່າຍທີ່ຖືກຕ້ອງຂອງບັນຫານັ້ນ. ທ່ານບໍ່ອາດແຍກເວລາແຫ່ງການລໍຖ້າອອກຈາກສຽງຮ້ອງຕອນທຸ່ງຄືນ ຫຼືຈາກການປົດປະຕູໄດ້.

ເມື່ອທ່ານປະຕິເສດສຽງຮ້ອງຕອນທຸ່ງຄືນ ທ່ານກໍກຳລັງປະຕິເສດປະຫວັດສາດນັ້ນເອງ.

ສຽງຮ້ອງຕອນທຸ່ງຄືນບໍ່ແມ່ນເປັນພຽງຂ່າວສານຂອງ Samuel Snow ທີ່ການປະຊຸມຄັ້ງຍ Exeter ເທົ່ານັ້ນ; ມັນແມ່ນປະສົບການໃນເວລາແຫ່ງການຊັກຊ້າ. ນີ້ແມ່ນບ່ອນທີ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກຳລັງຊົງນຳພາ. ພວກເຮົາບໍ່ມີອັນໃດທີ່ຈະຕ້ອງຢ້ານສຳລັບອະນາຄົດ ນອກຈາກເມື່ອພວກເຮົາຫຼົງລົງຈາກການນຳພາຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃນປະຫວັດສາດໃນອະດີດຂອງພວກເຮົາ—ປະຫວັດສາດນີ້ຂອງເວລາແຫ່ງການຊັກຊ້າແລະສຽງຮ້ອງຕອນທຸ່ງຄືນ ບ່ອນທີ່ພຣະອົງຊົງນຳຂ່າວປະເສີດອັນເປັນນິດໄປສູ່ຈຸດສູງສຸດໃນປະຫວັດສາດ Millerite ໂດຍກ່ອນໃຫ້ເກີດຜູ້ນຳມັດສະການສອງພວກ.

ໜັງສື Early Writings, ໜ້າ 74: “ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນວ່າ ແຜນພູມປີ 1843 ໄດ້ຮັບການຊົງນຳໂດຍພຣະຫັດຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະວ່າມັນບໍ່ຄວນຖືກປ່ຽນແປງ; ວ່າຕົວເລກຕ່າງໆເປັນໄປຕາມທີ່ພຣະອົງປາຖະໜາໃຫ້ເປັນ; ວ່າພຣະຫັດຂອງພຣະອົງໄດ້ຢູ່ເໜືອ ແລະຊົງປົດບັງຄວາມຜິດພາດໃນຕົວເລກບາງຕົວ, ເພື່ອວ່າຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດເຫັນມັນໄດ້, ຈົນກວ່າພຣະຫັດຂອງພຣະອົງຈະຖືກຍົກອອກ.”

ຄວາມລັກລັບແຫ່ງຄວາມອະທຳ ແລະ ຂະບວນການແຫ່ງການທົດສອບ

ຖ້າພວກເຮົາມີເວລາ, ພວກເຮົາອາດສາມາດສົນທະນາເຖິງຄວາມລັກລັບແຫ່ງຄວາມອະທຳ.

ຄວາມລັກລັບແຫ່ງຄວາມອະທຳອາດມີຄຳນິຍາມທີ່ຖືກຕ້ອງໄດ້ຫຼາຍກວ່າໜຶ່ງຢ່າງ, ແຕ່ໃນທີ່ນີ້ມັນໝາຍເຖິງການກະທຳຂອງຊາຕານໃນການປະສົມຄວາມຊົ່ວເຂົ້າກັບຄວາມດີ, ຄວາມຈິງເຂົ້າກັບຄວາມຜິດພາດ,

ໃນບັນດາປະຫວັດສາດອັນສັກສິດທີ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທົດສອບປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ.

ໃນບັນດາປະຫວັດສາດອັນສັກສິດແຫ່ງພຣະຄຳພີ

ທີ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານຳພາປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງເຂົ້າສູ່ຂະບວນການທົດສອບ,

ທ່ານຈະເຫັນຄວາມລັກລັບແຫ່ງຄວາມອະທຳຢູ່ສະເໝີ—ນັ້ນຄື

ກົດຈະກຳຂອງຊາຕານໃນການປະສົມຄວາມຈິງເຂົ້າກັບຄວາມຜິດພາດ.

ເມື່ອຜູ້ຄົນມາເຖິງຈຸດແຫ່ງການທົດສອບນີ້,

ຄວາມລັກລັບແຫ່ງຄວາມອະທຳໄດ້ເຮັດໃຫ້ບັນຫາຕ່າງໆມົວໝອງໄປ.

ເມື່ອເວລາແຫ່ງການທົດສອບຂອງໃນອາມາເຖິງ, ພຣະຄຳພີໄດ້ບອກພວກເຮົາວ່າ

ເຊື້ອສາຍຂອງຊາຕານໄດ້ຖືກປະສົມເຂົ້າກັບເຊື້ອສາຍຂອງພຣະເຈົ້າກ່ອນໜ້ານັ້ນແລ້ວ.

ນີ້ແຕ່ເປັນສາເຫດທີ່ເຮັດໃຫ້ຄວາມລັກລັບແຫ່ງຄວາມອະທຳໄດ້ສຳເລັດລົງໃນສະໄໝຂອງໃນອາ,

ຊຶ່ງຖືກສະແດງໄວ້ໃນພຣະທຳປະຖົມມະການວ່າ

ບັນດາບຸດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັບເອົາບັນດາທິດາຂອງມະນຸດເປັນພັນລະຍາ—ການປະສົມຂອງສອງເຊື້ອສາຍ,

ຄວາມລັກລັບແຫ່ງຄວາມອະທຳທີ່ນຳໜ້າກ່ອນການທົດສອບຂອງໃນອາ.

ໃນການທົດສອບຂອງໂມເຊ ແລະ ທະເລແດງ, ພຣະຄຳພີໄດ້ພັນລະນາວ່າ ອົດສະຣາເອນ, ຜູ້ທີ່ຈະຖືກທົດສອບຢູ່ທະເລແດງ ແລະ ຢູ່ຊີນາຍ, ໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມໂດຍຄຳສອນຂອງອີຢິບ ຫຼັງຈາກຢູ່ທີ່ນັ້ນເປັນເວລາຍາວນານ.
ນັ້ນແມ່ນຄວາມລຶກລັບແຫ່ງຄວາມອະທຳ—ການຖືກຊັກນຳໂດຍຄຳສອນຂອງຊາຕານ.

ໃນສະໄໝຂອງຊາວຢິວ,
ເປັນຄຳສອນຂອງກຣີກທີ່ໄດ້ຕຽມທາງໄວ້ໃຫ້ສະພາຊາດເຮດຣິນປະຕິເສດຂະບວນການທົດສອບຂອງພວກເຂົາ.

ໃນປະຫວັດສາດຂອງຂະບວນການມົນເລໂຮຕ໌, ບັນດາມົນເລໂຮຕ໌ໃນບັນດາຄຣິສຕະຈັກໂປຣເຕສແຕນ ຫາກພົ້ນອອກມາຈາກ 1260 ປີແຫ່ງອົດທິພົນຂອງສັນຕະປາປາ, ຊຶ່ງໄດ້ເຮັດໃຫ້ເມັດພັນອັນບໍ່ລົບລຸ່ມເສື່ອມເປືອນໄປດ້ວຍເມັດພັນອັນບໍ່ບໍ່ລົບລຸ່ມ, ກ່ອນໃຫ້ເກີດເປັນຄວາມລຶກລັບແຫ່ງຄວາມຊົ່ວຊ້າ ອັນໄດ້ນຳໜ້າການທົດສອບໃນປະຫວັດສາດຂອງມົນເລໂຮຕ໌.

ນັ້ນແມ່ນຄວາມລັບລຶກແຫ່ງຄວາມອະທຳທີ່ດຳລົງຢູ່ສະເໝີ.

ຖ້າທ່ານສັກສາວ່າຄວາມລຶກລັບແຫ່ງຄວາມຊົ່ວຊ້າເຮັດວຽກແນວໃດ, ຈົ່ງໄປທີ່ Patriarchs and Prophets, ບົດທຳອິດ. ຊົດສະເຕີໄວທ໌ ບອກພວກເຮົາວ່າ
ຊາຕານໄດ້ທຳໃຫ້ຄວາມລຶກລັບແຫ່ງຄວາມຊົ່ວຊ້າສຳເລັດຂຶ້ນໃນສະຫວັນແນວໃດ.
ຈະມີການທົດສອບໃນສະຫວັນກ່ຽວກັບວ່າ ທຸດສະຫວັນອົງໃດຈະຄົງຢູ່ ແລະ ອົງໃດຈະຖືກປັດອອກ, ແລະ ຊາຕານກຳລັງດຳເນີນຄວາມລຶກລັບແຫ່ງຄວາມຊົ່ວຊ້ານັ້ນຢູ່ທີ່ນັ້ນໃນສະຫວັນ ກ່ອນກະບວນການທົດສອບນັ້ນ.

ຊາຕານໄດ້ກະທຳການນຶກໂດຍການສອດແຊກຄວາມສົງໄສ, ຍົກຄຳຂອງມັນເໜືອພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ທີ່ສຳຄັນຢັ້ງກວ່ານັ້ນ
ໂດຍການຊັກນຳຜູ້ອື່ນໃຫ້ສະແດງຄຳສອນອັນເທັດຂອງມັນ—ເປັນກົດຈະກຳອັນຊົ່ວຮ້າຍ.
ມັນຈະບູກຄວາມສົງໄສໄວ້ໃນຈິດໃຈຂອງທ່ານ, ແລ້ວທ່ານກໍຈະອອກໄປສະແດງຄວາມສົງໄສນັ້ນຕ່າງກຸ່ມຄົນໜຶ່ງ.
ຖ້າຜູ້ໃດຈົມທຸກກ່ຽວກັບຄວາມສົງໄສນັ້ນ, ເຂົາຈະຈົມທຸກກ່ຽວກັບທ່ານ, ບໍ່ແມ່ນກ່ຽວກັບມັນ.

ເມື່ອໄວໆມານີ້, ສົດຍາພົບານຄົນໜຶ່ງໃນເມືອງ Spokane, ລັດ Washington, ໄດ້ກ່າວຄຳເຫັນກ່ຽວກັບ Early Writings, ໜ້າ 74, ໂດຍກ່າວວ່າ, “ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄປເບິ່ງພິດຈະນານຸກົມໃນຍຸກສະໄໝຂອງ Ellen White, ຄື Webster’s Dictionary, ແລະ figures ບໍ່ໄດ້ໝາຍເຖິງສິ່ງໃດທີ່ກ່ຽວກັບເລກຄະນິດ.”
ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ທີ່ໄດ້ຍິນຄຳເວົ້ານັ້ນຈະໄປບາດສອບ ແລະ ຈະເຊື່ອລາວ. ຢ່າງນ້ອຍທີ່ສຸດ, ສົດຍາພົບານຜູ້ນັ້ນກຳລັງຫວ່ານຄວາມສົງໄສກ່ຽວກັບວ່າ figures ໃນຂໍ້ຄວາມໝາຍເຖິງຫຍັງ; ແຕ່ໃນຄວາມເປັນຈິງ, ລາວກຳລັງຕົວະ. Webster’s 1828 Dictionary ກ່າວວ່າ: FIGURE, n. ໃນເລກຄະນິດ, ໝາຍເຖິງສັນຍະລັກທີ່ບອກຈຳນວນ, ເຊັ່ນ 2, 7, 9.

ເຂົາໄດ້ສະແດງຄວາມສົງໄສ, ກຳລັງເຮັດວຽກງານທີ່ຖືກພັນລະນາໄວ້ວ່າເປັນຄວາມລຶກລັບແຫ່ງຄວາມຊົ່ວຊ້າ.
ເຂົາກຳລັງຊີ້ບອກແກ່ຊາວແອດເວນເຕີສ, ຖ້າພວກເຂົາຕັ້ງໃຈຈະເຫັນ, ວ່າໃນເວລານັ້ນໃນປະຫວັດສາດຂອງໂລກ, ທ່ານຈຳເປັນຕ້ອງເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງດ້ວຍຕົນເອງ ແລະ ບໍ່ຟັງມະນຸດ; ເພາະວ່າ, “. . .
ຄວາມລຶກລັບແຫ່ງຄວາມຊົ່ວຊ້ານັ້ນກຳລັງກະທຳຢູ່ແລ້ວ: . . .”

ໜັງສື Early Writings, ໜ້າ 74: “. . . ວ່າຕົວເລກຕ່າງໆນັ້ນເປັນໄປຕາມທິພຣະອົງຊົງປາຖະໜາ, ແລະ ວ່າພຣະຫັດຂອງພຣະອົງຢູ່ເໜືອ ແລະ ປົກບັງຂໍ້ຜິດພາດອັນໜຶ່ງໃນບາງຕົວເລກ, ເພື່ອວ່າຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດເຫັນມັນໄດ້ ຈົນກວ່າພຣະຫັດຂອງພຣະອົງຈະຖືກຍົກອອກ.”

ນີ້ແມ່ນການຊີ້ນຳໃຫ້ເຂົ້າໃຈຜິດ, ແລະນັກສາດສະໜາສາດກໍມັກເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ.

ຖ້າທ່ານຕ້ອງການເຂົ້າໃຈວ່າຄຳໝາຍແນວໃດໃນພຣະຄຳພີ ຫຼືໃນພຣະວິນຍານແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ, ທ່ານບໍ່ຄວນເບິ່ງໄປຫາພຶດຕະການກຸ່ມເປັນອັນດັບທຳອິດ; ທ່ານຄວນເບິ່ງໄປຫາຜູ້ພະຍາກອນ. ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ, ດານເຮີນໃຊ້ຄຳພາສາເຮັບເຮີ rum ໃນ ດານເຮີນ 8:11, ຊຶ່ງໄດ້ຖືກແປວ່າ "ຖືກເອົາອອກໄປ." ຜູ້ຄົນຄິດວ່າມັນໝາຍເຖິງ "ຖືກຍົກອອກ" ຫຼື "ຖືກຖອນອອກ," ແຕ່ດານເຮີນໃຊ້ rum ອີກຫ້າຄັ້ງ, ແລະມັນບໍ່ເຄີຍໝາຍວ່າ "ເອົາອອກໄປ" ເລີຍ—ມັນໝາຍເຖິງ "ຍົກຂຶ້ນ ແລະ ຍົກຍ້ອງ." ດັ່ງນັ້ນ, ການຄິດວ່າ rum ໃນ ດານເຮີນ 8:11 ໝາຍວ່າ "ເອົາອອກໄປ" ນັ້ນ ແມ່ນການຕິດຕາມປະເພນີ, ບໍ່ແມ່ນການຕິດຕາມວິທີທີ່ດານເຮີນໃຊ້ຄຳນັ້ນ.

ເຊັ່ນດຽວກັນ, ກ່ຽວກັບ Ellen White: ຖ້າທ່ານຕ້ອງການອ້າງວ່າໃນ Early Writings, 74, ຄຳວ່າ "figures" ໝາຍເຖິງຮູບປະກອບທາງສັນລະປະ ຫຼື ກາຟິກ, ທ່ານອາດຈະເວົ້າວ່າ, "ພຶດຕະການກຸ່ມໃນສະໄໝຂອງ Ellen White ບໍ່ໄດ້ລະບຸວ່າ figures ໝາຍເຖິງເລກຄະນິດ," ໂດຍຫວັງວ່າຄົນສ່ວນໃຫຍ່ຈະບໍ່ໄປກວດສອບ. ແຕ່ຖ້າພວກເຂົາກວດສອບ, ພວກເຂົາກໍຈະພົບວ່າ figures ມີຄວາມໝາຍເຖິງເລກຄະນິດແທ້.

ແຕ່ບ່ອນທີ່ທ່ານອ່ານຄວນໄປຫາກໍຄື Ellen White ດ້ວຍຕົນເອງ: ນາງໝາຍເຖິງຫຍັງເມື່ອໃຊ້ຄຳວ່າ figures? ໃນ Early Writings, ໜ້າ 74, ນາງກ່າວວ່າ, "ພຣະຫັດຂອງພຣະອົງໄດ້ຢູ່ເໜືອ ແລະ ບົກບັງຄວາມຜິດພາດໃນຕົວເລກບາງສ່ວນ," ແລະໃນໜ້າ 236 ນາງກ່າວວ່າ, "ພຣະຫັດຂອງພຣະອົງໄດ້ບົກຄຸມຄວາມຜິດພາດໃນການຄິດໄລ່ຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ." ຜູ້ພະຍາກອນຍິ່ງໄດ້ລະບຸຢ່າງຊັດເຈນວ່າ ຄຳສັບຂອງນາງ, figures, ໝາຍເຖິງຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ—ການຄິດໄລ່ທາງຄະນິດສາດ, ບໍ່ແມ່ນງານສິລະປະ.

ດັ່ງນັ້ນ, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບົກພຣະຫັດຂອງພຣະອົງໄວ້ເໜືອສົງໃດ? ພຣະອົງໄດ້ບົກພຣະຫັດຂອງພຣະອົງໄວ້ເໜືອຄວາມຜິດພາດໃນການຄຳນວນຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ—ຕົວເລກ.

ການຮັບຮອງ 2520 ຂອງ Ellen White

ນີ້ແມ່ນຈຸດສຳຄັນທີ່ສຸດ. ມີຫຼາຍຄົນກຳລັງນຳສະເໜີຂໍ້ວາງສານດຽວກັນກັບພວກເຮົາ, ແລະຂ້າພະເຈົ້າສະເໜີສະໜູນພວກເຂົາ. ແຕ່ເມື່ອກ່ຽວກັບ 2520 ແລະຄຳຖາມວ່າ Ellen White ເຊື່ອຫຼືບໍ່ວ່າມັນເປັນຄຳພະຍາກອນທີ່ຖືກຕ້ອງ, ນີ້ແມ່ນຂໍ້ຕໍ່ແຍ້ງ—ນີ້ແມ່ນຫຼັກຖານ ແລະເປັນບ່ອນທີ່ທ່ານຄວນເລີ່ມຕົ້ນ. ຂໍ້ຕໍ່ແຍ້ງອື່ນໆທັງໝົດກໍຖືກຕ້ອງ ແລະເປັນຄວາມຈິງ, ແຕ່ນີ້ແມ່ນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນ.

ໃນ Early Writings, ໜ້າ 74,

ບ່ອນທີ່ກ່າວວ່າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ວາງພຣະຫັດຂອງພຣະອົງໄວ້ເໜືອຄວາມຜິດພາດໃນຕົວເລກບາງຢ່າງ, ນາງໄດ້ໃຫ້ຄຳນຳມາວ່ານັ້ນໝາຍເຖິງຫຍັງໃນໜັງສືດຽວກັນ, ໃນໜ້າ 236:

"ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າຊີນບານດ້ວຍຄວາມຄາດຫວັງ, ເຮົາຄອຍອົງພຣະຜູ້ເປັນນາຍຂອງພວກເຂົາ. ແຕ່ພຣະເຈົ້າຊົງມີພຣະປະສົງຈະທົດລອງພວກເຂົາ." ນາງກ່າວເວົ້າເຖິງເວລາແຫ່ງການຖ້າຄອຍ [22 ມີນາ 1844], ຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດ.

ນາງບໍ່ໄດ້ກ່າວເຖິງຄວາມຜິດຫວັງໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844,

ເພາະວ່າໃນເຫດການນັ້ນພວກເຂົາກໍຈະຖືກທົດສອບເຊັ່ນກັນ; ແຕ່ໃນທົນນຶກກ່າວເຖິງວັນທີ 22 ມີນາ 1844, ຊ່ວງເວລາແຫ່ງການຄອຍຖ້າ: "ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງມຸ່ງໝາຍທີ່ຈະທົດສອບພວກເຂົາ."

"ພຣະຫັດຂອງພຣະອົງໄດ້ບົກຄຸມຄວາມຜິດພາດໃນການຄຳນວນຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ."

ພຣະອົງຈະທົດສອບພວກເຂົາໂດຍຊ່ວງເວລາແຫ່ງການຄອຍຖ້ານັ້ນໄດ້ຢ່າງໃດ? ໂດຍການຊົງວາງພຣະຫັດຂອງພຣະອົງເໜືອຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ.

ທ່ານບໍ່ມີອັນໃດທີ່ຈະຕ້ອງຍ້ານກົວສຳລັບອະນາຄົດ
ນອກຈາກເມື່ອພວກເຮົາລືມວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງນຳພາພວກເຮົາມາໃນອະດີດແນວໃດ
ໃນປະຫວັດຂອງພວກ Millerites ແລະໃນຄຳສັ່ງສອນຂອງພຣະອົງ.

ໄລຍະເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຄຳສອນທີ່ໄດ້ກຳໃຫ້ເກີດເວລາແຫ່ງການຄອຍຊ້າ.
“ພຣະຫັດຂອງພຣະອົງໄດ້ປົກຄຸມຄວາມຜິດພາດອັນໜຶ່ງໃນການຄິດໄລ່ໄລຍະເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ. ບັນດາ
ຜູ້ທີ່ຄອຍຖ້າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຕົນບໍ່ໄດ້ຄົ້ນພົບຄວາມຜິດພາດນີ້—ຄວາມຜິດພາດອັນດຽວ—”ແລະບັນ
ດາຜູ້ມີຄວາມຮຽນສູງທີ່ສຸດຜູ້ຄັດຄ້ານເລື່ອງເວລານັ້ນກໍບໍ່ອາດເຫັນມັນໄດ້ເຊັ່ນກັນ.
ພຣະເຈົ້າຊົງມີພຣະປະສົງໃຫ້ປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງພົບກັບຄວາມຜິດຫວັງ. ເວລາໄດ້ຜ່ານພົ້ນໄປ,
ແລະບັນດາຜູ້ທີ່ເຄີຍເຝົ້າຄອຍພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລັອດຂອງຕົນດ້ວຍຄວາມຄາດຫວັງອັນຊືນບານ
ກໍເສົ້າໂສກແລະທຸ້ຍໃຈ, ໃນຂະນະທີ່ບັນດາຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັກການບາກົດມາຂອງພຣະເຢຊູ
ແຕ່ຮັບເອົາຂ່າວສານນັ້ນດ້ວຍຄວາມຍື່ນ, ກັບພິຈາລະນາພຣະອົງບໍ່ໄດ້ສະເດັດມາໃນເວລາທີ່ຄາດໄວ້.
ການປະກາດຕົນວ່າເຊື້ອຂອງເຂົາບໍ່ໄດ້ກະທົບເຖິງຈິດໃຈ ແລະຊຳລະຊີວິດໃຫ້ບໍ່ລົ້ນສູດ.
ການຜ່ານພົ້ນໄປຂອງເວລານັ້ນໄດ້ຖືກຄຳນວນໄວ້ຢ່າງເໝາະສົມເພື່ອເປີດເຜີຍຈິດໃຈເຊັ່ນນັ້ນ.
ພວກເຂົາແມ່ນກຸ່ມທຳອິດທີ່ໜຶ່ງ ແລະເຢາະເຍື້ອບັນດາຜູ້ທີ່ໂສກເສົ້າແລະຜິດຫວັງ
ຜູ້ທີ່ຮັກການບາກົດມາຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລັອດຂອງຕົນຢ່າງແທ້ຈິງ.
ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນພຣະບັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າໃນການທົດລອງປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ
ແລະໃນການປະທານການທົດສອບອັນລະອຽດແຫຼມຄົມແກ່ພວກເຂົາ ເພື່ອຈະຄົ້ນພົບບັນດາຜູ້ທີ່ຈະຫົດຫວັງ
ແລະຫັນກັບໃນຍາມແຫ່ງການທົດລອງ.

ພຣະເຢຊູ ແລະ ບັນດາກອງທັບແຫ່ງສະຫວັນທັງປວງ ໄດ້ທອດພຣະເນດດ້ວຍຄວາມເຫັນອົກເຫັນໃຈ ແລະ
ຄວາມຮັກ ໄປຍັງຜູ້ທີ່ໄດ້ເຝົ້າຄອຍຢ່າງຫວານຊືນ ດ້ວຍຄວາມຄາດຫວັງ ຢາກຈະເຫັນພຣະອົງ
ຜູ້ທີ່ຈິດວິນຍານຂອງເຂົາຮັກ. ບັນດາທູດສະຫວັນໄດ້ໃບຍບືນຢູ່ຮອບໆ
ເພື່ອຄຳຈຽນເຂົ້າໃນຍາມແຫ່ງການທົດລອງ. ຜູ້ທີ່ໄດ້ລະເລີຍບໍ່ຍອມຮັບຂ່າວສານແຫ່ງສະຫວັນນັ້ນ
ຖືກປ່ອຍໄວ້ໃນຄວາມມືດ, ແລະ ຄວາມພິລດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ລັກໄໝ້ຕໍ່ພວກເຂົາ,
ເພາະພວກເຂົາບໍ່ຍອມຮັບແສງສະຫວ່າງຊື່ພຣະອົງໄດ້ສົ່ງມາແກ່ພວກເຂົາຈາກສະຫວັນ. ບັນດາຜູ້ສັດຊື່ເຫຼົ່ານັ້ນ
ຜູ້ທີ່ຜິດຫວັງ ແລະ ບໍ່ອາດເຂົ້າໃຈໄດ້ວ່າເຫດໃດອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຂົາຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ສະເດັດມາ,
ກໍບໍ່ໄດ້ຖືກປ່ອຍໄວ້ໃນຄວາມມືດ. ອີກຄັ້ງໜຶ່ງ ພວກເຂົາໄດ້ຖືກນຳພາກັບໄປຫາພຣະຄຳພີຂອງຕົນ
ເພື່ອຄົ້ນຄວ້າຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ.
ພຣະຫັດຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຖອນອອກຈາກຕົວເລກທັງໝົດ, ແລະ
ຄວາມຜິດພາດ—ມີພຽງຢ່າງດຽວ—ໄດ້ຖືກອະທິບາຍ.

ຢູ່ນັ້ນໆໄດ້ອະທິບາຍຄວາມຜິດພາດໃນຕົວເລກທີ່ຢູ່ໃນແຜນຜັງປີ 1843,
ແລະນາງກໍໄດ້ກຳນົດໄວ້ແລ້ວວ່າຕົວເລກເຫຼົ່ານັ້ນແທນໄລຍະເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ.
“ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນວ່າໄລຍະເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນໄດ້ຍ້າວໄປເຖິງປີ 1844,
ແລະຫຼັກຖານດຽວກັນທີ່ພວກເຂົາໄດ້ນຳສະເໜີເພື່ອສະແດງວ່າໄລຍະເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນໄດ້ສິ້ນສຸດລົງໃນປີ
1843, ກໍໄດ້ພິສູດວ່າມັນຈະສິ້ນສຸດລົງໃນປີ 1844.” ຈົບການຖືກຖຽງ! Ellen White
ໄດ້ປະທັບຕາແຫ່ງການຮັບຮອງຂອງນາງໄວ້ເທິງ 2520.

ມີພຽງແຕ່ສາມຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນເທົ່ານັ້ນໃນແຜນພູມປີ 1843
ທີ່ພວກເຂົາເຂົ້າໃຈວ່າໄດ້ສິ້ນສຸດໃນປີ 1843: 1335, 2520, ແລະ 2300. ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງປົກຄຸມຄວາມຜິດພາດ
ບາງປະການໃນຕົວເລກເຫຼົ່ານັ້ນ—ຄືຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນໃນແຜນພູມນີ້—ຈົນກວ່າພຣະຫັດຂອງພຣະ
ອົງຖືກຖອນອອກ. ເມື່ອພຣະອົງຊົງຖອນພຣະຫັດຂອງພຣະອົງອອກ,
ບັນດາຜູ້ສັດຊື່ທີ່ຄອຍຖ້າຢູ່ໄດ້ຖືກນຳໃຫ້ສັກສາຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນອີກຄັ້ງ ແລະໄດ້ພົບວ່າຫຼັກຖານຊຸດ

ດຽວກັນທີ່ເຄີຍນຳພວກເຂົາໃຫ້ສະແດງວ່າຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນໄດ້ບັດລົງໃນປີ 1843 ນັ້ນ, ໃນເວລານັ້ນກໍໄດ້ຖືກຮັບຮູ້ວ່າເປັນຫຼັກຖານພິສູດວ່າສອງຊ່ວງໄດ້ສູນສຸດໃນປີ 1844.

1335 ເລີ່ມຕົ້ນໃນ ຄ.ສ. 508 ແລະ ສູນສຸດໃນ 1843. 2520 ເລີ່ມຕົ້ນໃນ 677 ກ່ອນ ຄ.ສ. ແລະ ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຈາກຄວາມສົມບູນຂອງປີ. ພວກບຸກເບີກເຄີຍຄິດວ່າມັນສູນສຸດໃນ 1843, ແຕ່ຕໍ່ມາໄດ້ເຂົ້າໃຈວ່າ ຫຼັກຖານດຽວກັນທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຄາດຄະເນ 1843 ນັ້ນ ໄດ້ພິສູດວ່າ ຄຳພະຍາກອນ 2520 ສູນສຸດໃນ 1844. ຄຳພະຍາກອນ 2300 ເລີ່ມຕົ້ນໃນ 457 ກ່ອນ ຄ.ສ., ແລະ ພວກເຂົາເຄີຍຄິດວ່າມັນສູນສຸດໃນ 1843, ແຕ່ຫຼັງຈາກຄວາມຜິດຫວັງ ໂດຍຜ່ານການສຶກສາຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ ພວກເຂົາໄດ້ຕະຫນົກວ່າມັນສູນສຸດໃນ 1844.

ມີພຽງສາມຄຳພະຍາກອນເທົ່ານັ້ນທີ່ພວກເຂົາຄາດຄະເນວ່າຈະສູນສຸດໃນປີ 1843, ແລະໜຶ່ງໃນນັ້ນກໍແມ່ນເກດິຂັນຈິງ: ຄື 1335.

ຄຳພະຍາກອນນີ້ບໍ່ແມ່ນອັນທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງປົກຫຸ້ມໄວ້ດ້ວຍພຣະຫັດຂອງພຣະອົງ. ມັນລະບຸເຖິງປະຫວັດຂອງພວກມັນເລີ່ມຈາກເວລາແຫ່ງການຊັກຊ້າ, ຜ່ານສຽງຮ້ອງໃນຍາມທ່ຽງຄືນ, ໄປຈົນເຖິງວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844.

ໃນການນຳສະເໜີຂອງມີວານນີ້, ພວກເຮົາໄດ້ຈົບລົງດ້ວຍຄຳອ້າງອີງນີ້ຈາກ Ellen White: "ດວງຕາທີ່ໄດ້ເຫັນສິ່ງທັງຫຼາຍທີ່ໄດ້ຖືກເຫັນໃນປີ 1843 ແລະ 1844 ນັ້ນ ກໍເປັນສຸກ." ນີ້ຄື "ຜູ້ທີ່ມາເຖິງປີ 1843 ກໍເປັນສຸກ." ໃນວັກຖັດໄປ, ນາງກ່າວວ່າ, "ຂ້າວສານນັ້ນໄດ້ຖືກປະກາດແລ້ວ. ແລະບໍ່ຄວນມີການລ່າຊ້າໃນການປະກາດຂ້າວສານນັ້ນຊ້ອຍ, ເພາະວ່າໝາຍສຳຄັນແຫ່ງຍຸກສະໄໝກຳລັງສຳເລັດຄົບຖ້ວນ; ພາລະກົດສຸດທ້າຍຈະຕ້ອງຖືກກະທຳໃຫ້ສຳເລັດ. ພາລະກົດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຈະຖືກກະທຳໃນເວລາອັນສັ້ນ. ໃນບໍ່ຊ້ານີ້ ຂ້າວສານໜຶ່ງຈະຖືກປະທານຕາມການກຳນົດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະຈະຂະຫຍາຍຕົວເປັນສຽງຮ້ອງອັນດັງ. ແລ້ວ Daniel ຈະຢືນຢູ່ໃນສ່ວນຂອງຕົນ ເພື່ອໃຫ້ຄຳພະຍາກອນຂອງລາວ." Manuscript Releases, volume 21, 437.

ດານເຮີອນທີ່ຢືນຢູ່ໃນສ່ວນຂອງຕົນ ແມ່ນຂໍ້ 13 ຂອງດານເຮີອນ 12. "ຕາຂອງຜູ້ທີ່ໄດ້ເຫັນສິ່ງທັງຫຼາຍທີ່ໄດ້ຖືກເຫັນໃນປີ 1843 ແລະ 1844 ນັ້ນເປັນສຸກ" ແມ່ນຂໍ້ 12. ເອເລນ ໄວທ໌ ກຳລັງໃຫ້ຄຳອະທິບາຍອັນມາຈາກພຣະເຈົ້າກ່ຽວກັບ ດານເຮີອນ 12:12–13, ໂດຍກ່າວວ່າຂໍ້ຫຼ້າສຸດທີ່ໄດ້ເວົ້າເຖິງຄຳພະຍາກອນເລື່ອງເວລາ, ແຕ່ເວົ້າເຖິງປະສົບການໜຶ່ງທີ່ຮ້ອນເອົາປີ 1843 ແລະ 1844 ໄວ້, ອັນເກດິຈາກຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດກ່ຽວກັບປີ 1843 ຊຶ່ງກໍໃຫ້ເກດິເວລາແຫ່ງການຊັກຊ້າ. ເມື່ອເວລາແຫ່ງການຊັກຊ້າມາເຖິງ, "ຄວາມສຸກມີແກ່ຜູ້ທີ່ຄອຍຖ້າ." ເຖິງແມ່ນນີ້ມີຈະຊັກຊ້າ, ຈົ່ງຄອຍຖ້ານີ້ມີດນັ້ນ. ຜູ້ທີ່ຄອຍຖ້າຢ່າງຊັດເຈນແຕ່ເວລາແຫ່ງການຊັກຊ້າຈົນກວ່າປະຕູຈະຖືກປິດ ນັ້ນເປັນສຸກ. ສິ່ງທີ່ຜູ້ສັດຊື່ໄດ້ເຫັນໃນປີ 1843 ແລະ 1844 ແມ່ນພຣະພອນອັນນຳພາເຂົາເຂົ້າໄປໃນສະຖານບໍລິສຸດທິສຸດ.

ຄຳພະຍາກອນ 1335 ສູນສຸດລົງໃນປີ 1843, ເປັນເຄື່ອງໝາຍເຖິງການມາເຖິງຂອງສຽງຮ້ອງໃນເວລາທ່ຽງຄືນ. ຊ່ວງເວລາພະຍາກອນ 2520 ແລະ 2300 ສູນສຸດລົງໃນປີ 1844. Ellen White ກ່າວວ່າ ຫຼັກຖານອັນດຽວກັນທີ່ນຳພວກເຂົາໃຫ້ປະກາດວ່າ 2520, 2300, ແລະ 1335 ໄດ້ສູນສຸດລົງໃນປີ 1843 ນັ້ນ, ຕໍ່ມາກໍໄດ້ຖືກຮັບຮູ້ວ່າເປັນຫຼັກຖານພິສູດວ່າພວກມັນຈະສູນສຸດລົງໃນປີ 1844.

ແສງສະຫວ່າງຈາກພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້ອງສະຫວ່າງມາເຖິງສະພາບຂອງພວກເຂົາ, ແລະພວກເຂົາໄດ້ຄົ້ນພົບເວລາແຫ່ງການຊັກຊ້າ—“ແມ່ນແຕ່ວ່າມັນ [ນິມິດ] ຈະຊັກຊ້າ, ກໍຈົ່ງຄອຍມັນເຖິງ.” ໃນຄວາມຮັກຂອງພວກເຂົາຕໍ່ການສະເດັດມາໃນທັນທີຂອງພຣະຄຣິດ, ພວກເຂົາໄດ້ມອງຂ້າມການຊັກຊ້າຂອງນິມິດ, ຊຶ່ງໄດ້ຖືກກຳນົດໄວ້ເພື່ອສະແດງບັນດາຜູ້ຄອຍຖ້າທີ່ເທົ່າຈົງ. ອີກຄັ້ງໜຶ່ງ ພວກເຂົາມີຈຸດເວລາອັນໜຶ່ງ. ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນວ່າ ຫຼາຍຄົນໃນພວກເຂົາບໍ່ອາດຍົກຕົນຂຶ້ນເໝືອນຄວາມຜິດຫວັງອັນຮ້າຍແຮງຂອງຕົນ

ເພື່ອຈະມີຄວາມຮ້ອນຮົນແລະເພີ່ມລະດັບນ້ຳ
ຊຶ່ງເຄີຍເປັນເຄື່ອງໝາຍແຫ່ງຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາໃນປີ 1843.

ຊາຕານ ແລະ ທູດສະຫວັນຂອງມັນໄດ້ມີໃຊ້ຊະນະເໝືອພວກເຂົາ, ແລະ
ບັນດາຜູ້ທີ່ຍອມຮັບຂ່າວສານນັ້ນໄດ້ຊົມເຊີຍຕົນເອງໃນວິນິດໄສອັນມອງໄກ ແລະ ສະຕິບັນຍາຂອງຕົນ
ທີ່ຮັບເອົາສິ່ງລ່ວງໄປ ດັ່ງທີ່ພວກເຂົາເອີ້ນມັນ. ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຕະຫຼົກວ່າ
ພວກເຂົາກຳລັງປະຕິເສດຄຳຕັກເຕືອນຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຕັ້ງຕົນເອງ, ແລະ ກຳລັງຮ່ວມມືກັບຊາຕານ
ແລະ ທູດສະຫວັນຂອງມັນ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າສັບສົນ
ຜູ້ຊຶ້ງກຳລັງດຳເນີນຊີວິດຕາມຂ່າວສານທີ່ສົງໄສມາຈາກສະຫວັນ.

ໃນປະຫວັດສາດນີ້ ມີຜູ້ນະມັດສະການຢູ່ສອງຈຳພວກ. ຈຳພວກທີ່ບໍ່ສັດຊື່ໄດ້ເຍາະເຍີ້ຍຜູ້ທີ່ຄືອຍຖ້າ,
ແຕ່ຜູ້ທີ່ຄືອຍຖ້ານັ້ນໄດ້ຖືກນຳກັບໄປສູ່ຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ ແລະ ໄດ້ເຂົ້າໃຈວ່າ
ຫຼັກຖານອັນດຽວກັນທີ່ໄດ້ນຳພວກເຂົາໃຫ້ລະບຸວ່າການສິ້ນສຸດຂອງ 2520 ແລະ 2300 ຢູ່ໃນປີ 1843 ນັ້ນ
ຈະພົບວ່າມັນໄດ້ສິ້ນສຸດໃນປີ 1844.

ແມ່ນແຕ່ວ່າບັນດາຜູ້ທີ່ຄືອຍຖ້າໄດ້ຮັບຮູ້ສຶກນີ້ແລ້ວ,
ແຕ່ພວກເຂົາກໍບໍ່ໄດ້ຮ້ອນຮົນເພື່ອອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເໝືອນດັ່ງກ່ອນຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດ.
ພວກເຂົາຈະຖືກປຸກໃຫ້ລຸກໂຊນຂຶ້ນອີກໂດຍຂ່າວສານແຫ່ງສຽງຮ້ອງເວລາທຸ່ງຄືນ.
ບັນດາຜູ້ທີ່ຄືອຍຖ້າໄດ້ເຂົ້າໃຈແລ້ວເຖິງປີ 1844, ອັນເປັນຈຸດສິ້ນສຸດຂອງຄຳພະຍາກອນຕ່າງໆ,
ກ່ອນຂ່າວສານແຫ່ງສຽງຮ້ອງເວລາທຸ່ງຄືນ.

ຂ່າວສານ "ສຽງຮ້ອງໃນຍາມທຸ່ງຄືນ" ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຜູ້ທີ່ຄືອຍຖ້າສາມາດລະບຸວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844 ໄດ້.
ດ້ວຍຂໍ້ມູນນັ້ນ, ມັນບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ບາງເວລາໃນປີ 1844 ເທົ່ານັ້ນ; ແຕ່ເປັນໃນວັນນີ້ແທ້ໆ,
ແລະສິ່ງນັ້ນໄດ້ປະທານເພີ່ມລະດັບຂ່າວສານນັ້ນ.

ທ່ານເຫັນຂະບວນການນັ້ນບໍ? ຄຳສອນທີ່ກົງໃຫ້ກົດປະສົບການນີ້ມີຢູ່ສາມຄຳພະຍາກອນ: 1335, 2300, ແລະ
2520.

ຫຼັງຈາກໄດ້ຕະຫຼົກເຖິງສິ່ງນີ້ແລ້ວ, ພວກເຂົາເລີ່ມປະກາດວ່າ, "ຈົ່ງອອກມາຈາກບາບໂລນ." ນີ້ຄື
ຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສອງ.

ຂໍໃຫ້ເຮົາກ່າວໃຫ້ຊັດເຈນ: ສິ່ງໃດທີ່ສິ້ນສຸດລົງໃນເວລາແຫ່ງການລ່າຊ້າ? ການໃຊ້ແຜນພາບ 1843.
ພວກເຂົາໄດ້ວາງແຜນພາບນີ້ເປັນຂ້າງໜຶ່ງ ເພາະບັນດາພວກເຂົາເຂົ້າໃຈແລ້ວວ່າ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກຳລັງຈະສະເດັດມາໃນປີ 1844, ໃນຂະນະທີ່ແຜນພາບນັ້ນລະບຸວ່າ 1843. ດັ່ງນັ້ນ
ພວກເຂົາຈຶ່ງວາງແຜນພາບນັ້ນໄວ້ຂ້າງໜຶ່ງ ສຳລັບປະຫວັດຂອງຂ່າວສານທູດສະຫວັນອົງທີສອງ.

ຂໍຄວາມຂອງພວກເຂົາກາຍເປັນສິ່ງໃດໃນປະຫວັດຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສອງ? ວັກສຸດທ້າຍໄດ້ອະທິບາຍໄວ້.

ຜູ້ເຊື່ອຖືໃນຂ່າວສານນີ້ໄດ້ຖືກບີບຄືນໃນບັນດາຄຣິດຕະຈັກ. ໃນຊ່ວງເວລາໜຶ່ງ
ຜູ້ທີ່ຍອມຮັບຂ່າວສານນັ້ນໄດ້ຖືກຍົກຍ້າງໄວ້ໂດຍຄວາມຍຳນັນ ບໍ່ໃຫ້ສະແດງຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ຢູ່ໃນໃຈຂອງຕົນ;
ແຕ່ການຜ່ານພົ້ນໄປຂອງເວລານັ້ນໄດ້ເປີດເຜີຍຄວາມຮູ້ສຶກອັນແທ້ຈິງຂອງພວກເຂົາ.
ພວກເຂົາບາກຖະໜາທີ່ຈະບົດບາກຄຳພະຍາກອນຊຶ່ງບັນດາຜູ້ຄືອຍຖ້າຮູ້ສຶກວ່າຕົນຈຳຕ້ອງເປັນພະຍານອອກໄປ,
ວ່າຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນໄດ້ຂະຫຍາຍໄປເຖິງປີ 1844.

ໄລຍະເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນໃດແດ່? ຄື 2520, 2300, ແລະ 1335.

ນັ້ນຄືຂ່າວສານຂອງເຂົາໃນປະຫວັດສາດນີ້. ບັນດາພວກເຂົາກຳລັງກ່າວວ່າ, "ພວກເຮົາເຂົ້າໃຈແລ້ວ!
ຄຳພະຍາກອນເຫຼົ່ານີ້ຂະຫຍາຍໄປເຖິງປີ 1844." ຂ່າວສານຂອງເຂົາໃນປະຫວັດຂອງສຽງຮ້ອງເວລາທຸ່ງຄືນ

ແມ່ນຄຳພະຍາກອນ 2520 ແລະຄຳພະຍາກອນ 2300 ປີ.

ໃນຊ່ວງເວລາໜຶ່ງ, ຜູ້ທີ່ຍອມຮັບຂ່າວສານນັ້ນໄດ້ຖືກຢັບຢັ້ງໄວ້ໂດຍຄວາມຍຳນ
ຈົນບໍ່ກຳກະທຳຕາມຄວາມຮູ້ສຶກໃນໃຈຂອງຕົນ;
ແຕ່ການຜ່ານພົ້ນໄປຂອງເວລາໄດ້ເປີດເຜີຍຄວາມຮູ້ສຶກອັນແທ້ຈິງຂອງເຂົາ.
ພວກເຂົາບາກຖະໜາຈະໃຫ້ຄຳພະຍານທີ່ຜູ້ອອກຖ້າຮູ້ສຶກຖືກບີບບັງຄັບໃຫ້ປະກາດນັ້ນງຽບລົງ ຄືວ່າ
ຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນໄດ້ຍຶດອອກໄປຈົນເຖິງປີ 1844. ດ້ວຍຄວາມຊັດເຈນ ບັນດາຜູ້ຊື່ອໄດ້ອະທິບ
າຍຄວາມຜິດພາດຂອງຕົນ—ຄວາມຜິດພາດອັນພິເສດນັ້ນ—ແລະໃຫ້ເຫດຜົນວ່າເປັນຫຍັງພວກເຂົາຈຶ່ງຄ
າດຫວັງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຕົນໃນປີ 1844.
ຜູ້ຄັດຄ້ານຂອງພວກເຂົາບໍ່ອາດນຳເຫດຜົນໃດໆມາໂຕ້ແຍ້ງຕໍ່ເຫດຜົນອັນມີພະລັງທີ່ໄດ້ຖືກສະເໜີນັ້ນ.
ແຕ່ຄວາມໂກດແຄ້ນຂອງບັນດາຄຣິດຕະຈັກໄດ້ລຸກໄໝ້ຂຶ້ນ; ພວກເຂົາຕັ້ງໃຈແນວວ່າຈະບໍ່ຟັງຫຼັກຖານ,
ແລະຈະກັນຄຳພະຍານນັ້ນອອກຈາກຄຣິດຕະຈັກຕ່າງໆ, ເພື່ອວ່າຄົນອື່ນຈະບໍ່ອາດໄດ້ຍິນມັນ.

ເມື່ອທ່ານນຳສະເໜີ 2520 ໂດຍເຊື່ອມໂຍງກັບ 2300 ວັນ ຈະເກີດຫຍັງຂຶ້ນ? ໃນປະຫວັດສາດຂອງພວກ
Millerite, ທ່ານຈະຖືກປິດກັ້ນອອກຈາກຄຣິດຕະຈັກຕ່າງໆ,
ແລະມີຄວາມພະຍາຍາມທີ່ຈະປິດປາກຂ່າວສານນັ້ນ.

ຜູ້ທີ່ບໍ່ກຳກັດໄວ້ຈາກຄົນອື່ນຊຶ່ງຄວາມສະຫວ່າງທຶພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານແກ່ພວກເຂົານັ້ນ
ຖືກຂັບອອກຈາກບັນດາຄຣິດຕະຈັກ; ແຕ່ພຣະເຢຊູຊົງສະຖິດຢູ່ກັບພວກເຂົາ
ແລະພວກເຂົາກໍ່ຍິນດີໃນຄວາມສະຫວ່າງແຫ່ງພຣະພັກຂອງພຣະອົງ.
ພວກເຂົາໄດ້ຖືກຕຽມພ້ອມເພື່ອຮັບຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທີ່ສອງ." Early Writings, 235–237.

ໂດຍບໍ່ເຂົ້າໄປໃນການສຶກສາກ່ຽວກັບ 2520, ສົງທຶພຣະເຈົ້າພະຍາຍາມສະແດງຄືວ່າ Ellen White
ໄດ້ປະທັບຕາຮັບຮອງຂອງນາງໃຫ້ແກ່ 2520. ຖ້າທ່ານບໍ່ສາມາດເຫັນສິ່ງນີ້,
ທ່ານຈຳເປັນຕ້ອງອະທິຖານໃຫ້ພຣະເຢຊູຊົງເອົາເກດອອກຈາກຕາຂອງທ່ານ. Ellen White ກ່າວວ່າ
ຫຼັກຖານດຽວກັນທີ່ໄດ້ນຳພາພວກເຂົາໃຫ້ທ່ານາຍປີ 1843 ນັ້ນ
ໄດ້ຖືກເຫັນໃນເວລາຕໍ່ມາວ່າເປັນຫຼັກຖານພິສູດວ່າ ຊ່ວງເວລາຄຳພະຍາກອນເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້ສິ້ນສຸດໃນປີ 1844.
ນາງໄດ້ລະບຸຖືກຊ່ວງເວລາຄຳພະຍາກອນ, ຫຼືຕົວເລກຕ່າງໆ, ໃນຮູບພະຫຸພົດຢູ່ສະເໝີ.
ມີພຽງແຕ່ສາມຊ່ວງເວລາຄຳພະຍາກອນເຫຼົ່ານັ້ນໃນແຜນພາບ 1843 ທີ່ສິ້ນສຸດໃນປີ 1843.

ສົງທຶພຣະເຈົ້າຈົບລົງໃນປີ 1843, ຄື 1335, ຕາມຄວາມຖືກຕ້ອງທາງໄວຍາກອນ
ຈຳເປັນຕ້ອງມີຢ່າງໜ້ອຍສອງຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ ເພື່ອໃຫ້ນາງກ່າວວ່າ "ຕົວເລກ" ແລະ
"ຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ." ຖ້າມີສາມ ແລະທ່ານເອົາອອກໜຶ່ງ, ແລ້ວສອງຢ່າງທີ່ນາງຮັບຮອງກໍ່ຄື 2520
ແລະ 2300, ບໍ່ວ່າຜູ້ອື່ນໃດຈະກ່າວຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ.

ໃນປະຫວັດການນີ້, ລວມທັງຄວາມຜິດຫວັງຢ່າງໃຫຍ່ຂອງຊາວແອດເວນຕິສ໌ໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844,
ພຣະເຈົ້າກຳລັງຊົງສ້າງປະສົບການໜຶ່ງ ທີ່ໃນນັ້ນພວກເຂົາຖືກຂັບອອກຈາກຄຣິດຕະຈັກຕ່າງໆ
ເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາຍິນຍັດບໍ່ແມ່ນເທຶ່ງອິດທິພົນຂອງມະນຸດ ແຕ່ເທຶ່ງພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າ.
ພວກເຂົາຈຳເປັນຕ້ອງມີປະສົບການນັ້ນ
ເພື່ອຈະມີຄວາມເຊື່ອທີ່ຈະກ້າວເຂົ້າໄປໃນບ່ອນບໍລິສຸດທີ່ສຸດກັບພຣະເຢຊູຄຣິດ.
ພຣະອົງກຳລັງຊົງທຳໃຫ້ພວກເຂົາສົມບູນ ເພື່ອນຳຂ່າວປະເສີດນິລັນດອນໄປສູ່ຂັ້ນສູງ.

ຄຳພະຍານຂອງຜູ້ບຸກເບີກ: James White ແລະ Uriah Smith

ຕໍ່ໄປ ພວກເຮົາມີຜູ້ບຸກເບີກສອງທ່ານ ຄື James White ແລະ Uriah Smith.

ນີ້ແມ່ນບຸກຄົນສຳຄັນຫຼັກທີ່ນັກເທວະວິທະຍາສະໄໝໃໝ່ອ້າງອີງເຖິງ ເພື່ອອ້າງວ່າ James White ໄດ້ປະຕິເສດ

2520 ໃນປີ 1863 ແລະ Uriah Smith ໄດ້ປະຕິເສດມັນໃນບົດຂຽນຂອງລາວໃນຊ່ວງທົດສະວັດ 1870 ແລະ 1880.

ພວກເຮົາກຳລັງຍ້ອນກັບໄປຫາປີ 1844 ແລະຫຼັງຈາກນັ້ນອີກບ່ອນ ເພື່ອເບິ່ງວ່າ James White ແລະ Uriah Smith ໄດ້ຟັນລະນາປະຫວັດສາດດຽວກັນນີ້ແນວໃດ ຊຶ່ງ Ellen White ຫາກໄດ້ຟັນລະນາໄວ້.

ນາງໄດ້ກ່າວເຖິງຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ ແລະການທົດສະເຈົ້າຊົງຖອນພຣະຫັດຂອງພຣະອົງອອກ ແລະການເຫັນຄວາມຜິດພາດ; ແລະຜູ້ບຸກເບີກທັງສອງທ່ານນັກໄດ້ກ່າວເຊັນດຽວກັນ.

ເຈເລນ ໄວທ໌ ບໍ່ໄດ້ກ່າວວ່າ "2520" ຫຼື "ເຈັດເທືອ," ແຕ່ ອຸໂຣຢາ ສະມິດ ແລະ ເຈມສ໌ ໄວທ໌ ໄດ້ກ່າວເຊັນນັ້ນ. ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ແຈ້ງຊັດວ່າ ຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນທີ່ໄດ້ຮັບການຍອມຮັບໃນປະຫວັດສາດນີ້ແມ່ນ 2520 ແລະ 2300.

James White, Review and Herald, ເຫຼັ້ມ 1, ວັນທີ 9 ກໍລະກົດ 1851: "ຜູ້ຄັດຄ້ານຄົນໜຶ່ງກ່າວວ່າ, 'ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ເຊື່ອວ່າຄຳຮ້ອງເວລາທຸ່ງຄືນໄດ້ຖືກປະກາດແລ້ວເທືອ.' ພວກເຮົາກໍບໍ່ເຊື່ອເຫມືອນກັນວ່າ ຄຳຮ້ອງເວລາທຸ່ງຄືນນັ້ນໄດ້ຖືກຍືນໂດຍພວກເຮົາ, ຫຼືວ່າມັນຈະເຄີຍຖືກຍືນໃນອະນາຄົດ. ຄຳຮ້ອງໃນ Matthew 25:6, 'ເບິ່ງເຖິງ, ເຈົ້າບ່າວກຳລັງມາ,' ຢູ່ໃນປະຫວັດຂອງພິທີມົງຄຸນແບບຕາເວັນອອກ. ແຕ່ວ່າ ໄດ້ມີຄຳຮ້ອງໜຶ່ງຖືກປະກາດອອກໄປ, ແລະໄດ້ຖືກຮັບໄວ້ຢ່າງຄົບຖ້ວນໂດຍບັນດາຄະນະ Advent ທັງໝົດໃນລະດູໃບໄມ້ລົງປີ 1844, ຊຶ່ງສອດຄ່ອງໄດ້ກັບຄຳຮ້ອງເວລາທຸ່ງຄືນໃນຄຳອຸປະມາ, ບ່ອນຖືກປະຕິເສດໂດຍຜູ້ທີ່ຄຸ້ມຄອງມີປະສົບການໃນເຫດການນັ້ນ."

ເຈມສ໌ ໄວທ໌ ກຳລັງກ່າວເຖິງປະຫວັດສາດໜຶ່ງ ທີ່ຜູ້ຄົນກຳລັງປະຕິເສດການຮ້ອງໃນຍາມທຸ່ງຄືນ ແລະຕົກອອກຈາກເສັ້ນທາງ. ລາວກຳລັງຕອບສະໜອງຕໍ່ເຫດການນີ້ ແລະຈະກ່າວເຖິງປະຫວັດສາດນີ້.

ມັນໄດ້ມາໃນເວລາທີ່ຖືກຕ້ອງ. ສຽງຮ້ອງໃນຄຳອຸປະມາໄດ້ຕັດຕາມມາທັນທີຫຼັງຈາກການຊັກຊ້າ, ແລະຫຼັງຈາກການງ່ວງນອນແລະການຫຼົ່ມໄຫຼ. ສິ່ງນີ້ໄດ້ຕາມຫຼັງການຊັກຊ້າຂອງພວກເຮົາ, ຫຼັງຈາກໄດ້ຜິດຫວັງແລ້ວ, ແລະໄດ້ມາເຖິງຫຼຸຂອງພວກເຮົາໃນຂະນະທີ່ຢູ່ໃນສະພາບຊົມຫຼົ່ມ. ສຽງຮ້ອງນັ້ນໄດ້ບຸກພົມມະຈາຣີທັງສິບໃຫ້ຕົນຂຶ້ນ, ແລະນຳພາໃຫ້ເຂົ້າທັງຫຼາຍຈັດແຕ່ງຕະກຽງຂອງຕົນ. ສິ່ງນີ້, ເມື່ອປະກອບດ້ວຍລົດອຳນາດແຫ່ງພຣະວິນຍານ, ໄດ້ບຸກເຮົາປະຊາຊົນແຫ່ງການສະເດັດມາ, ແລະນຳພາໃຫ້ເຂົ້າທັງຫຼາຍຄົນຄວາມພະຍາຍາມຢ່າງທົບເທົາເປັນມາກ່ອນ, ແລະຖອຍຕົນເອງພ້ອມທັງຊັບສົນຜ່າຍໂລກຂອງຕົນແດ່ພຣະເຈົ້າໂດຍສົນເຊີງ. ບັນດາຜູ້ທີ່ໄດ້ປະກາດສຽງຮ້ອງວ່າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະສະເດັດມາໃນເດືອນທີ່ເຈັດ, ປີ 1844, ໄດ້ເຫັນຢ່າງແຈ້ງຊັດວ່າຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນໄດ້ຍືດໄປເຖິງເວລານັ້ນ; ດັ່ງນັ້ນ, ຫຼັກຖານທີ່ໄດ້ນຳສະເໜີຈາກຊ່ວງເວລາເຫຼົ່ານັ້ນເພື່ອເຊື່ອວ່າການສະເດັດມາຈະເກີດຂຶ້ນໃນປີ 1843, ກໍໄດ້ຟື້ນຟູວ່າມັນຈະເກີດຂຶ້ນໃນປີ 1844. ໃນເວລານັ້ນ ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນຂໍ້ຜິດພາດອັນໜຶ່ງໃນວິທີການນັບໄລ່ນັ້ນ ຊຶ່ງໄດ້ທຳໃຫ້ 2300 ວັນສົ້ນສຸດລົງໃນປີ 1843. ບໍ່ມີຜູ້ໃດໃນບັນດາຜູ້ທີ່ຂຽນຄັດຄ້ານການສະເດັດມາໄດ້ເຫັນສິ່ງນັ້ນ. ພຣະຫັດແຫ່ງພຣະບັນຊາການ—ອັກສອນໃຫຍ່ "P"—ໄດ້ບັກຄຸມຄວາມຜິດພາດນັ້ນ—ເອກພົດ—ໄວ້ ຈົນກວ່າເວລາຈະມາເຖິງເພື່ອໃຫ້ມັນຖືກເຫັນ. ຂໍ້ຜິດພາດນັ້ນຢູ່ທີ່ການນຳເອົາ 457 ປີຕົ້ນອອກຈາກ 2300, ຊຶ່ງເຫຼືອ 1843, ໂດຍບໍ່ໄດ້ນັບສ່ວນເສດຂອງປີ 457 ກ່ອນ ຄ.ສ. ທີ່ໄດ້ຜ່ານໄປແລ້ວ ເມື່ອຄຳບັນຊາໄດ້ອອກໄປ ຊຶ່ງເປັນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນທີ່ໃຊ້ນັບ 70 ອາທິດ.

"ຈົດໃຈຂອງພວກເຮົາໄດ້ຖືກນຳໄປສູ່ຈຸດເວລານັ້ນ [1843,] ເນື່ອງຈາກວ່າ ເມື່ອໄດ້ນັບກຳນົດໄລຍະເວລາພະຍາກອນຕ່າງໆຫຼາຍໄລຍະ ເລີ່ມຈາກປີເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ນັກລຳດັບເວລາທົດທົນສຸດກຳນົດໄວ້ວ່າເປັນການສຳເລັດຂອງເຫດການທີ່ຈະເປັນເຄື່ອງໝາຍແຫ່ງການເລີ່ມຕົ້ນຂອງມັນ, ພວກມັນທັງໝົດກໍເບິ່ງເຫມືອນຈະສົ້ນສຸດລົງໃນປີນັ້ນ."

ບັດນີ້ທ່ານໄດ້ບອກພວກເຮົາເຖິງຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ ທີ່ພວກເຂົາເຄີຍຄິດວ່າໄດ້ສິ້ນສຸດລົງໃນປີ 1843.

“ແຕ່ຢ່າງໃດກໍຕາມ ນີ້ເປັນພຽງແຕ່ສິ່ງທີ່ປາກົດເທົ່ານັ້ນ.”
ເປັນພຽງແຕ່ສິ່ງທີ່ປາກົດວ່າພວກມັນໄດ້ສິ້ນສຸດໃນປີ 1843. ພວກເຂົາຈະພົບວ່າພວກມັນໄດ້ສິ້ນສຸດໃນປີ 1844.

“ພວກເຮົານັບ ‘ເຈັດເທືອ,’ ຫຼື 2520 ປີ, ເລີ່ມຈາກການຖືກກວາດຕ້ອນເປັນເຊື້ອຂອງມານັສເຊ, ຊຶ່ງບັນດານັກລຽງລຳດັບເວລາໄດ້ກຳນົດໄວ້ດ້ວຍຄວາມເຫັນພ້ອມຢ່າງຫຼວງຫຼາຍວ່າ ແມ່ນປີ 677 ກ່ອນ ຄ.ສ.” ເຫຼົ່ານີ້ຄືໄລຍະເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນທີ່ພວກເຂົາກຳລັງພິຈາລະນາ.

“ວັນທີນີ້ເປັນວັນທີ່ດຽວທີ່ພວກເຮົາເຄີຍນຳມານັບ ເປັນຈຸດເລີ່ມຂອງໄລຍະເວລານີ້; ແລະເມື່ອຫັກ 677 ກ່ອນ ຄ.ສ. ອອກຈາກ 2520 ປີກໍຍັງເຫຼືອ 1843 ຄ.ສ. ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນ ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ສັງເກດວ່າ ເນື່ອງຈາກຈະຕ້ອງໃຫ້ຄົບ 677 ປີຕົ້ນກ່ອນ ຄ.ສ. ແລະ 1843 ປີຕົ້ນ ຄ.ສ. ເພື່ອໃຫ້ຄົບ 2520 ປີນັ້ນ ມັນຈຶ່ງຈຳເປັນບັງຄັບໃຫ້ພວກເຮົາຂະຫຍາຍໄລຍະເວລານີ້ເຂົ້າໄປໃນ ຄ.ສ. 1844 ຫຼາຍເທົ່າທີ່ມັນອາດໄດ້ເລີ່ມຂຶ້ນພາຍຫຼັງຕົ້ນປີ 677 ກ່ອນ ຄ.ສ.”

ໄລຍະເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນທີ່

“ພຣະຫັດແຫ່ງພຣະປະສົງພຣະເຈົ້າໄດ້ຄຸ້ມພຣະຫັດຂອງທ່ານໄວ້ເຫນືອຄວາມຜິດພາດ,” ໄດ້ລວມເອົາ 2520 ດ້ວຍ.

Uriah Smith: “ເມື່ອເວລາໄດ້ດຳເນີນຕົວໄປພົ້ນຈາກ ຄ.ສ. 1843 ແລ້ວ, ຫຼາຍຄົນໄດ້ເລີ່ມສອບຖາມເຖິງເຫດຜົນແຫ່ງຄວາມຜິດຫວັງຂອງພວກເຂົາ ກ່ຽວກັບປີແຫ່ງການຖືກຊ່ອຍກູ້ທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຄາດໝາຍໄວ້. ໃນເວລານັ້ນໄດ້ເຫັນວ່າ ຖ້າເລີ່ມນັບບັນດາຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນທັງໝົດໃນບັນດາປີກ່ອນ ຄ.ສ., ບ່ອນທີ່ພວກເຮົາໄດ້ກຳນົດວັນເລີ່ມຕົ້ນຂອງມັນມາໂດຍຕະຫຼອດ, ຊ່ວງເວລາເຫຼົ່ານັ້ນຈະບໍ່ຄົບກຳນົດຕາມລຳດັບຂອງມັນ ແມ່ນແມ້ແຕ່ຕາມຂໍ້ສັນນິຖານວ່າ ລຳດັບເວລາ ແລະ ວັນທີ່ເລີ່ມຕົ້ນຂອງມັນຖືກຕ້ອງ ກໍຈະບໍ່ສຳເລັດຈົນກວ່າຈະເຖິງເວລາໃດເວລາໜຶ່ງພາຍໃນປີ 1844. ດັ່ງນັ້ນ, ທັງເຈັດເວລາ, ຫຼື 2520 ປີ ເລີ່ມຕົ້ນໃນ ປີກ່ອນ ຄ.ສ. 677—ບໍ່ຄືນັ້ນອັນຍິ່ງໃຫຍ່, ຫຼື 2450 ປີ [ບໍ່ໄດ້ສະແດງໄວ້ໃນຕາຕະລາງ 1843 ຫຼື 1850 ຕາຕະລາງໃດເລີຍ.], ເລີ່ມຕົ້ນໃນ ປີກ່ອນ ຄ.ສ. 607—ແລະ 2300 ປີຂອງດານເຮອນ, ເລີ່ມຕົ້ນໃນ ປີກ່ອນ ຄ.ສ. 457—ເນື່ອງຈາກວ່າບາງສ່ວນຂອງແຕ່ລະປີເຫຼົ່ານັ້ນ ທີ່ໄດ້ໃຊ້ເປັນວັນທີ່ອ້າງອີງໃນການນັບຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນຕາມລຳດັບ ໄດ້ລ່ວງໄປແລ້ວກ່ອນການເກີດຂຶ້ນຂອງເຫດການຫຼາຍປະການທີ່ເປັນເຄື່ອງໝາຍການເລີ່ມຕົ້ນຂອງມັນ, ຈຶ່ງເປັນການຈຳເປັນວ່າ ຊ່ວງເວລາເຫຼົ່ານັ້ນຈະຕ້ອງຍືດຕົວໄປເຖິງ ຄ.ສ. 1844 ຫຼາຍບານໃດ ຕາມທີ່ມັນໄດ້ເລີ່ມຂຶ້ນພາຍຫຼັງການເລີ່ມຕົ້ນຂອງບັນດາປີກ່ອນ ຄ.ສ. ທີ່ແຕ່ລະຊ່ວງຖືກນັບຄິດຈາກນັ້ນ, ເພື່ອຈະໃຫ້ຄົບຈຳນວນປີໃນແຕ່ລະຊ່ວງ ຫຼືເພື່ອທົດສອບຄວາມຖືກຕ້ອງຂອງລຳດັບເວລາຂອງພວກເຮົາ. ແຕ່ບໍ່ມີເຄື່ອງໄດງກ່ຽວກັບເວລາພາຍໃນບັນດາປີກ່ອນ ຄ.ສ. ຕາມລຳດັບນັ້ນ ທີ່ບັນດາຊ່ວງເວລາເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້ເລີ່ມຂຶ້ນ; ແລະດັ່ງນັ້ນ ເວລາພາຍໃນປີແຫ່ງການສິ້ນສຸດຂອງມັນ ຈຶ່ງບໍ່ອາດຖືກກຳນົດໄດ້ຢ່າງແນ່ນອນ.”

ອຸຣິຢາ ສະມິດ ແລະ ເຈມສ໌ ໄອທ໌ ຕ່າງກໍເປັນພະຍານຢືນຢັນວ່າ ໄລຍະເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນທີ່ໄດ້ຮັບການຮັບຮູ້ວ່າສິ້ນສຸດລົງໃນປີ 1844 ນັ້ນ ຄື 2520 ປີ ແລະ 2300 ປີ ໂດຍໃຊ້ຖ້ອຍຄຳດຽວກັນກັບທີ່ເອວເລນ ໄອທ໌ ໃຊ້ໃນ Early Writings, ໜ້າ 236 ແລະ ໜ້າຕ່າງໄປ.

ໃຊ້ແຫຼ່ງຄວາມຈິງ: ຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງ William Miller

ບົດຂຽນແຕ່ຕົ້ນ, ໜ້າ 230: “ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສົງທູດສະຫວັນຂອງພຣະອົງ” — ຄືທູດກາບຣີເອນ —
“ໄປກະທົບໃຈຂອງຊາວນາຄົນໜຶ່ງ” — ວິນລຽມ ມິນເລີ — “ຜູ້ທີ່ໄດ້ຊົມພຣະຄຳພີ,
ເພື່ອນຳພາເຂົາໃຫ້ຄົ້ນຄວ້າຄຳພະຍາກອນ.
ບັນດາທູດສະຫວັນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ມາຢ້ຽມຢາມຜູ້ທີ່ຖືກຊົງເລືອກຜູ້ນັ້ນຢ່າງຊ້າງ
ເພື່ອນຳທາງຄວາມຄົດຂອງເຂົາ
ແລະເປີດຄຳພະຍາກອນທີ່ເຄີຍມີດົມມິນແກ່ປະຊາກອນຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ເຂົາເຂົ້າໃຈ.
ຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງສາຍໂຊດແຫ່ງຄວາມຈິງໄດ້ຖືກປະທານແກ່ເຂົາ,
ແລະເຂົາກໍຖືກນຳໃຫ້ຄົ້ນຫາຂໍ້ຊົມຕໍ່ແຕ່ລະຂໍ້
ຈົນກວ່າເຂົາຈະເບິ່ງພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມພິສວງແລະຄວາມຊື່ນຊົມ.
ໃນນັ້ນເຂົາເຫັນສາຍໂຊດແຫ່ງຄວາມຈິງທີ່ສົມບູນຄົບຖ້ວນ. ພຣະຄຳນັ້ນ
ຊົງເຂົ້າເຄີຍຖືວ່າບໍ່ໄດ້ຮັບການດົນໃຈ,
ບັດນີ້ໄດ້ເປີດອອກຕ່າງໆຂອງເຂົາໃນຄວາມງາມແລະສະຫງ່າສະໝຸດຂອງມັນ.
ເຂົາໄດ້ເຫັນວ່າພຣະຄຳພີຕອນໜຶ່ງອະທິບາຍອີກຕອນໜຶ່ງ” —
ກາບຣີເອນໄດ້ສະແດງແກ່ເຂົາເຖິງວິທີການທີ່ພວກເຮົາເອີ້ນວ່າ proof-texting, ເປັນບັນທັດຕໍ່ບັນທັດ,
ເກັບຮັບໜຶ່ງ ແລະ ເກັບຮັບໜຶ່ງ.

ກາບຣີເອນໄດ້ມອບການເລີ່ມຕົ້ນແຫ່ງສາຍໂຊດແຫ່ງຄວາມຈິງ ແລະ ວິທີການອ້າງຂໍ້ພຣະຄຳພີເພື່ອພິສູດແກ່ລາວ.

William Miller, Advent Review and Sabbath Herald, ວັນທີ 18 ເມສາ 1854:
“ຈາກການສຶກສາພຣະຄຳພີເລີ່ມຕົ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສະໜູນວ່າ
ເຈັດສະໄໝແຫ່ງອຳນາດສູງສຸດຂອງຄົນຕ່າງຊາດ
ຈະຕ້ອງເລີ່ມຕົ້ນເມື່ອຊາວຢິວເລີກເປັນຊາດທີ່ເປັນເອກະລາດ
ໃນເວລາການຖືກກວາດໄປເປັນເຊື້ອໃນສະໄໝຂອງມະນາເສ, ຊຶ່ງນັກລ່າດັບເວລາທິດທິສຸດໄດ້ກຳນົດໄວ້ວ່າເປັນ 677 ກ່ອນ ຄ.ສ.; ແລະວ່າ 2300 ວັນ
ໄດ້ເລີ່ມຂຶ້ນພ້ອມກັບເຈັດສະໄໝອາທິດ ຊຶ່ງນັກລ່າດັບເວລາທິດທິສຸດໄດ້ລົງວັນທີ່ໄວ້ວ່າເລີ່ມຈາກ 457 ກ່ອນ
ຄ.ສ.; ແລະວ່າ 1335 ວັນ ຊຶ່ງເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍການຖອນເອົາການຖວາຍປະຈຳວັນອອກໄປ
ແລະການຕັ້ງຂຶ້ນຂອງສິ່ງໜ້າກຽດຊັງທີ່ກະທຳໃຫ້ເກີດຄວາມຮ້າງເປົ່າ, [Daniel 12:11]
ຄວນຖືກລົງວັນທີ່ເລີ່ມຈາກການສະຖາປະນາອຳນາດສູງສຸດຂອງສັນຕະປາປາ
ຫຼັງຈາກການຖອນເອົາສິ່ງໜ້າກຽດຊັງແບບນອກສາສະໜາອອກໄປ,
ແລະຊົງຕາມນັກປະຫວັດສາດທິດທິສຸດທີ່ຂ້າພະເຈົ້າສາມາດປຶກສາໄດ້, ຄວນຖືກລົງວັນທີ່ໄວ້ປະມານ ຄ.ສ.
508.”

ເອເລນ ໄວທ໌ ກ່າວວ່າ ກາບຣີເອນໄດ້ມອບຈຸດເລີ່ມຕົ້ນແກ່ສາຍໂຊດແຫ່ງຄວາມຈິງໃຫ້ແກ່ ວິນລຽມ ມິນເລີ, ແລະ
ວິນລຽມ ມິນເລີເປັນພະຍານວ່າ ສາມຈຸດເລີ່ມຕົ້ນທີ່ທ່ານໄດ້ຮັບນັ້ນຄື AD508, 677BC, ແລະ 457BC.
ທ່ານໄດ້ຮັບຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງຄຳພະຍາກອນເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້ກໍ່ໃຫ້ເກີດປະຫວັດຂອງສຽງຮ້ອງເທິງເທືອງຄົນ
ໂດຍທູດສະຫວັນ ກາບຣີເອນ.

ການຫຼອກລວງສຸດທ້າຍ: ການປະຕິເສດພຣະວິນຍານແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ

ຂໍ້ຄວາມຄັດເລືອກ, ເຫຼັ້ມ 1, ໜ້າ 48: “ຊາຕານກຳລັງ . . .
ຜະລິດດັບສົງຄວາມຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງ—ເພື່ອນຳໃຫ້ຫຼົງອອກໄປຈາກຄວາມຈິງ. ການຫຼອກລວງສຸດທ້າຍທີ່ສຸດຂອງ
ຊາຕານຈະເຮັດໃຫ້ຄຳພະຍານຂອງພຣະວິນຍານແຫ່ງພຣະເຈົ້າເສື່ອມຄ່າໄປ.”
ການຫຼອກລວງສຸດທ້າຍຂອງຊາຕານຄືການທຳລາຍພຣະວິນຍານແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ.

ຖ້າທ່ານປະຕິເສດຄວາມຈິງພື້ນຖານເຫຼົ່ານີ້,
ທ່ານກໍກຳລັງປະຕິເສດພຣະວິນຍານແຫ່ງຄຳພະຍາກອນໄປພ້ອມກັນ. Ellen White

ໄດ້ໃຫ້ການຮັບຮອງຂອງນາງແກ່ 2520. ຖ້າທ່ານປະຕິເສດ 2520, ທ່ານກໍກຳລັງຖືມືທັງເດັກນ້ອຍແລະນ້ອຍ.

“ຊາຕານແມ່ນ . . .

ກຳລັງຜັກດັນສົງຄວາມແບ່ງແຍກຂ້າງປະເທດສາຍ—ເພື່ອນຳພາໃຫ້ຫ່າງໄກຈາກຄວາມຈິງ.

ການຫຼອກລວງຂັ້ນສູດທ້າຍທີ່ສຸດຂອງຊາຕານ

ຈະເປັນການເຮັດໃຫ້ຄຳພະຍານຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າເສຍຜົນໄປ. ‘ບ່ອນໃດບໍ່ມີນິມິດ

ປະຊາຊົນກຳລັງພິນາດ’ (Proverbs 29:18).”

ນາງກຳລັງເວົ້າເຖິງການປະຕິເສດພຣະວິນຍານແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ ແລະໃນຄວາມເຊື່ອມໂຍງນັ້ນ ກ່າວວ່າ

ຖ້າທ່ານປະຕິເສດພຣະວິນຍານແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ ບ່ອນທີ່ບໍ່ມີນິມິດ ປະຊາຊົນກຳລັງພິນາດ.

ນິມິດນັ້ນແມ່ນຫຍັງ? ຖ້າທ່ານປະຕິເສດພຣະວິນຍານແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ

ນິມິດທີ່ທ່ານຂາດແຄນນັ້ນແມ່ນຫຍັງ?”

“ຈົ່ງຂຽນນິມິດນັ້ນ ແລະເຮັດໃຫ້ມັນແຈ້ງຊັດໄວ້ເທິງແຜ່ນຈາລຶກ ເພື່ອວ່າຜູ້ທີ່ອ່ານມັນຈະແລ່ນໄດ້.”

ຮາບາກຸກ 2:2 (KJV). ຖ້າທ່ານປະຕິເສດພຣະວິນຍານແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ ທ່ານກໍຈະປະຕິເສດຕາຕະລາງ

1843; ແລະ ຖ້າທ່ານປະຕິເສດຕາຕະລາງນີ້ ທ່ານກໍກຳລັງປະຕິເສດພຣະວິນຍານແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ.

ຊາຕານຈະດຳເນີນການຢ່າງມຸກດອບາຍ, ໃນຫຼາຍວິທີ ແລະ ຜ່ານຫຼາຍຕົວແທນ,

ເພື່ອສັນຄອນຄວາມໝັ້ນໃຈຂອງປະຊາຊົນທີ່ເຫຼືອຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າໃນຄຳພະຍານອັນແທ້ຈິງ.

ຄວາມກຽດຊັງຕໍ່ຄຳພະຍານທັງຫຼາຍຈະຖືກຈຸດໃຫ້ລຸກຂຶ້ນ ຊຶ່ງເປັນຂອງຊາຕານ.” ບາງຄັ້ງພວກເຮົາຄິດເຖິງ

“ຂອງຊາຕານ” ວ່າເປັນການກະທຳອັນຊົ່ວຮ້າຍນຳຫວາດຫວັນ, ແຕ່ໃນ Patriarchs and Prophets

ພວກເຮົາໄດ້ຮັບການບອກວ່າ ຊາຕານເຮັດວຽກໂດຍການສອດແຊກຄວາມສົງໄສ.

ນັ້ນແຫຼະແມ່ນການໂຈມຕີຂອງຊາຕານຕໍ່ພຣະວິນຍານແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ ແລະ ຄວາມຈິງພື້ນຖານເຫຼົ່ານີ້.

ມັນເກີດຂຶ້ນໂດຍຜ່ານມະນຸດຜູ້ທີ່ພວກເຮົາຄວນຈະໄວ້ວາງໃຈ ຜູ້ຊຶ່ງຄອບຄຸມສອດແຊກຄວາມສົງໄສເຫຼົ່ານີ້.

“ຈະມີຄວາມຊັງເກດທີ່ຖືກຈຸດຂຶ້ນຕໍ່ຕ້ານບັນດາຄຳພະຍານ ຊຶ່ງເປັນຂອງຊາຕານ.

ການດຳເນີນງານຂອງຊາຕານຈະເປັນໄປເພື່ອສັນຄອນຄວາມເຊື່ອຂອງຄຣິດຕະຈັກທັງຫຼາຍໃນສັງເກດນັ້ນ,

ດ້ວຍເຫດນີ້: ຊາຕານບໍ່ສາມາດມີໄສ້ທາງທີ່ແຈ້ງຊັດປານນັ້ນເພື່ອນຳເອົາການຫລອກລວງຂອງມັນເຂົ້າມາ

ແລະຜູກມັດດ້ວຍຈິດວິນຍານໄວ້ໃນຄວາມຫລົງຜົດຂອງມັນ ຖ້າຄຳເຕືອນ ແລະຄຳຕຳໜິ

ແລະຄຳແນະນຳຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັບການເອົາໃຈໃສ່.” Selected Messages, book 1,

48.

ເມື່ອພວກເຮົານຳເລື່ອງນີ້ໄປສູ່ຂັ້ນສູງ, ເມື່ອຊຸດເຕີໄວທ໌ ກ່າວວ່າ

ພວກເຮົາບໍ່ມີສິ່ງໃດຈະຕ້ອງຢ້ານສຳລັບອະນາຄົດ

ນອກຈາກວ່າພວກເຮົາຈະລົ້ມການຊົງນຳຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າກຳລັງກ່າວວ່າ

ການຊົງນຳຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ນຳກ່າວເຖິງນັ້ນ ຄືປະຫວັດສາດຈາກເວລາແຫ່ງການລ່ຖຳ

ໄປຈົນເຖິງປະຈຸບັນ—ປະຫວັດສາດທີ່ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍຄຳວ່າ, The Midnight Cry.

ພວກເຮົາບໍ່ມີສິ່ງໃດຈະຕ້ອງຢ້ານສຳລັບອະນາຄົດ

ນອກຈາກວ່າພວກເຮົາຈະລົ້ມວ່າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງນຳພວກເຮົາແນວໃດໃນປະສົບການຂອງ The

Midnight Cry, ແລະຮວມທັງຄຳສອນຕ່າງໆທີ່ເຊື່ອມໂຍງກັບການຊົງນຳນີ້. ຄຳສອນທີ່ກົງໃຫ້ເກີດປະສົບການນີ້

ແມ່ນຄຳພະຍາກອນເວລາສາມປະການ ຊຶ່ງເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍວັນທີ່ທຶດສະຫວັນກາບຣີເອນໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່

William Miller. ພວກເຮົາບໍ່ມີສິ່ງໃດຈະຕ້ອງຢ້ານສຳລັບອະນາຄົດ

ນອກຈາກວ່າພວກເຮົາຈະລົ້ມຄຳສອນເຫຼົ່ານີ້, ລວມທັງ 2520, ທີ່ໄດ້ກົງໃຫ້ເກີດປະສົບການຂອງ The Midnight

Cry ໃນຂະນະທີ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງນຳພວກ Millerites ຜ່ານຈຸດສູງສຸດຂອງ Everlasting Gospel.

Spalding and Magan, ໜ້າ 305–306: “ສົງໝົດທີ່ແນ່ນອນກໍຄື: ຜູ້ທີ່ເປັນ Seventh-day

Adventists ເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ເຂົ້າໄປຍືນຍົງໃຕ້ທັງຂອງຊາຕານ

ຈະເປັນຜູ້ທີ່ອົດທົນຊຶມຄວາມເຊື່ອຂອງຕົນໃນຄໍາເຕືອນ ແລະ ຄໍາຕົກຢູ່ໃນ Testimonies ຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ." ຖ້າທ່ານປະຕິເສດຮາກຖານຕ່າງໆ ທ່ານກໍກຳລັງປະຕິເສດພຣະວິນຍານແຫ່ງຄໍາພະຍາກອນ.
ຖ້າທ່ານປະຕິເສດພຣະວິນຍານແຫ່ງຄໍາພະຍາກອນ ທ່ານກໍກຳລັງປະຕິເສດຮາກຖານຕ່າງໆ.
ທັງສອງສິ່ງນີ້ເປັນຄູ່ກັນ. ບ່ອນໃດທີ່ບໍ່ມີພຣະວິນຍານແຫ່ງຄໍາພະຍາກອນ ບ່ອນນັ້ນກໍບໍ່ມີມິດ.

"ການເອົາໃຫ້ມີການອຸທິດຕົນທົດລົງຊຶ້ງຢູ່ຂຶ້ນ ແລະການຮັບໃຊ້ທີ່ບໍ່ລົງຊຶ້ງຢູ່ຂຶ້ນ ກໍລັງຖືກປະກາດ, ແລະຈະຍັງຄົງຖືກປະກາດຕໍ່ໄປ. ບາງຄົນທີ່ໃນຂະນະນີ້ກໍລັງເບິ່ງສຽງຂໍຊັກຈູງຂອງຊາຕານ ຈະກັບຄືນສູ່ສະຕິ. ມີຜູ້ຄົນຢູ່ໃນຕໍາແໜ່ງສໍາຄັນແຫ່ງຄວາມໄວ້ວາງໃຈ ຜູ້ຊົງບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງສໍາລັບເວລານີ້.
ຂ້າວສານນັ້ນຈຳເປັນຕ້ອງຖືກມອບໃຫ້ແກ່ເຂົາ. ຖ້າພວກເຂົາຮັບຂ້າວສານນັ້ນ, ພຣະຄຣິດຈະຊົງຮັບເຂົາໄວ້, ແລະຈະຊົງເຮັດໃຫ້ເຂົາເປັນຜູ້ຮ່ວມງານກັບພຣະອົງ. ແຕ່ຖ້າພວກເຂົາປະຕິເສດທີ່ຈະຟັງຂ້າວສານນັ້ນ, ພວກເຂົາຈະເຂົ້າຢືນຢູ່ໃຕ້ທັງດ້າຂອງເຈົ້າຊາຍແຫ່ງຄວາມມືດ."

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບຄໍາສັ່ງໃຫ້ກ່າວວ່າ ຄວາມຈິງອັນລ້ຳຄ່າສໍາລັບເວລານີ້ ກໍລັງເປີດເຜີຍແຈ້ງຂຶ້ນເລື້ອຍໆແກ່ຈິດໃຈຂອງມະນຸດ. ໃນຄວາມໝາຍພິເສດ ຊາຍແລະຍິງທັງຫຼາຍຕ້ອງກິນເນື້ອຂອງພຣະຄຣິດ ແລະດື່ມເລືອດຂອງພຣະອົງ. ຄວາມເຂົ້າໃຈຈະໄດ້ຮັບການພັດທະນາ ເພາະຄວາມຈິງນັ້ນສາມາດຂະຫຍາຍອອກໄປໄດ້ຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ. ພຣະຜູ້ຊົງເປັນຕົ້ນກໍາເນີດແຫ່ງຄວາມຈິງຈະເຂົ້າມາສູ່ຄວາມສາມັກຄີອັນໃກ້ຊິດຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະໃກ້ຊິດຢູ່ຂຶ້ນອີກ ກັບຜູ້ທີ່ດຳເນີນຕົນໄປເພື່ອຈະຮູ້ຈັກພຣະອົງ.
ເມື່ອປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າຮັບພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະອົງເປັນເຂົ້າຈີ່ແຫ່ງສະຫວັນ ພວກເຂົາຈະຮູ້ວ່າ ການສະແດງອອກຂອງພຣະອົງໄດ້ຖືກຕຽມໄວ້ແນ່ນອນດັ່ງຮຽງອາລນ. ພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບກໍາລັງຜ່າຍວິນຍານ ເໝືອນດັ່ງທີ່ຮ້າງກາຍໄດ້ຮັບກໍາລັງຜ່າຍກາຍ ເມື່ອໄດ້ກິນອາຫານ.

ພວກເຮົາຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈພຽງພໍເຖິງແຜນການຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ໃນການນຳເອົາບັນດາລູກຫລານແຫ່ງອົດສະຣາເອນອອກຈາກຄວາມເປັນທາດໃນອິຢິບ
ແລະນຳພາພວກເຂົາຜ່ານຖິ່ນກັນດານເຂົ້າສູ່ຄານາອານ.

ເມື່ອພວກເຮົາເກັບຮອບຮວມລັງສີອັນສັກສິດທີ່ສ້າງອອກມາຈາກຂ້າວປະເສີດ
ພວກເຮົາຈະເຫັນແຈ້ງຂຶ້ນໃນເລື່ອງລະບົບພິທີການຂອງຊາວຢິວ
ແລະຈະຊາບຊຶ້ງຫຼາຍຂຶ້ນຕໍ່ຄວາມຈິງອັນສໍາຄັນຂອງມັນ. ການສືບຄົ້ນຄວາມຈິງຂອງພວກເຮົາຍັງບໍ່ສົມບູນ. ພວກເຮົາໄດ້ເກັບຮອບຮວມພຽງແຕ່ລັງສີແຫ່ງຄວາມສະຫວ່າງບາງສ່ວນເທົ່ານັ້ນ. ຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ເປັນນັກສຶກສາພຣະຄໍາທຸກວັນ ຈະບໍ່ອາດແກ້ໄຂບັນຫາຂອງລະບົບພິທີການຂອງຊາວຢິວໄດ້. ພວກເຮົາຈະບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງທີ່ໄດ້ຖືກສອນໂດຍການປະກອບພິທີໃນພຣະວິຫານ. ພະລາຊະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຖືກຂັດຂວາງໂດຍຄວາມເຂົ້າໃຈແບບໂລກຂອງມະນຸດຕໍ່ແຜນການອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ. ຊີວິດໃນອະນາຄົດຈະເປີດເຜີຍຄວາມໝາຍຂອງບັນດາກົດບັນຍັດພິພິດພິດ ຜູ້ຊົງຖືກຫຸ້ມໄວ້ໃນເສົາເມກ ໄດ້ປະທານແກ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ." Spalding and Magan, 305–306.

ພວກແອດເວັນຕິສທີ່ຮັບເຄື່ອງໝາຍຂອງສັດຮ້າຍ ແລະຢືນຢູ່ໃຕ້ທັງຂອງຊາຕານ
ກ່ອນອັນໝົດຍ່ອມປະຕິເສດພຣະວິນຍານແຫ່ງຄໍາພະຍາກອນ.

ໃນຂໍ້ຄວາມຕອນນີ້ມີຄົນຢູ່ສອງຈຳພວກ: ພວກທີ່ຕິດຕາມຕົນໄປເພື່ອຮູ້ຈັກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ,
ດຳເນີນຕົນໄປໃນການກິນເນື້ອຂອງພຣະອົງແລະດື່ມໄລຫິດຂອງພຣະອົງ,
ແລະດຳເນີນຕົນໄປໃນການສຶກສາພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະພວກທີ່ບໍ່ເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ.
ການພັດທະນາຂອງຄວາມຈິງຍັງບໍ່ໄດ້ສິ້ນສຸດ;
ພວກເຮົາຈະມີສິ່ງທີ່ຈະກ່າວກ່ຽວກັບພິທີການສະຖານບໍລິສຸດທີ່ຍັງບໍ່ເຄີຍຖືກກ່າວມາກ່ອນ.
ພວກເຮົາຈະເນັ້ນໜັກເຖິງການປ່ຽນແປງແຫ່ງຍຸກການໃນສະໄໝຂອງພຣະຄຣິດ,

ອັນເປັນພາບລ່ວງໜ້າຂອງການປ່ຽນແປງໃນເວລາຂອງ Millerite,
ຊຶ່ງຊື່ໄປຂ້າງໜ້າເຖິງຍຸກການເມືອພຣະຄຣິດປ່ຽນຈາກການພິພາກສາຄົນຕາຍໄປສູ່ການພິພາກສາຄົນເປັນ.
ພວກເຂົາຈະມີສິ່ງທີ່ຈະກ່າວກ່ຽວກັບສະຖານບໍລິສຸດ
ແລະວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງປະທັບໝາຍການເຄືອນໄຫວຂອງພຣະອົງໃນການປ່ຽນແປງແຫ່ງຍຸກການເຫຼົ້ານີ້
ໂດຍການຫຼັງເທລົງແຫ່ງພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງ.

ອີກສອງສາມຂໍ້ກ່າວ ແລະ ພວກເຮົາກໍ່ເກືອບຈະສຳເລັດແລ້ວ.

ບັນດາຜູ້ເຊືອ Seventh-day Adventists ຜູ້ທີ່ປະຕິເສດສຽງຮ້ອງເທິງທ່ຽງຄືນ ຍ່ອມຕົກອອກຈາກທາງ
ໂດຍປະຕິເສດການນຳພາຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ
ຄຳສັ່ງສອນດ້ານຫຼັກຄຳສອນທີ່ກົງໃຫ້ເກີດປະຫວັດສາດຂອງສຽງຮ້ອງເທິງທ່ຽງຄືນ.
ນັ້ນແຫຼະຄືສິ່ງທີ່ພວກເຮົາຕ້ອງຍ້ານ—ການປະຕິເສດຄຳສັ່ງສອນເຫຼົ່ານັ້ນ ແລະ ບໍ່ເຂົ້າໃຈປະສົບການນັ້ນ.
ໃນການກະທຳເຊັ່ນນັ້ນ ພວກເຮົາກຳລັງປະຕິເສດພຣະວິນຍານແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ.

ນາງ White ໄດ້ປະທັບຕາແຫ່ງການຮັບຮອງຂອງນາງໄວ້ເທິງ 2520. ພວກເຮົາຈະສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ
ນາງໄດ້ປະທັບຕາແຫ່ງການຮັບຮອງຂອງນາງໄວ້ເທິງຄວາມຈິງອື່ນໆໃນແຜນພາບ 1843 ແນວໃດ.

ໃນວາລະສຸດທ້າຍຂອງໂລກ,
ເມື່ອສິ່ງທັງປວງນັ້ນບັນລຸເຖິງຈຸດສຸດຂອງຂ່າວປະເສດອັນເປັນນິດໃນປະຫວັດສາດຂອງພວກເຮົາ, ຂະບວນກາ
ນແອດເວັນຕົກຈະຖືກເຜີຍໜ້າກັບຂະບວນການທົດສອບສາມຂັ້ນຕອນທີ່ໄດ້ຖືກສະແດງໄວ້ລ່ວງໜ້າແລ້ວ,
ດັ່ງທີ່ເຫັນໄດ້ໃນປະສົບການຂອງ William Miller.

ວິນລຽມ ມີນິເວດໄດ້ເຮັດຜົດພາດສາມປະການ: (1) ທ່ານໄດ້ປະຕິເສດສຽງຮ້ອງຕອນທ່ຽງຄືນ
ແລະຕົກລົງຈາກທາງເດີນໄປສູ່ໂລກຄົນອະທຳທີ່ຢູ່ເບື້ອງລຸ່ມ. (2) ຫຼັງຈາກນັ້ນ
ທ່ານໄດ້ວາງໃຈໃນອິດທິພົນຂອງມະນຸດ ຄືໂຢຊຸວາ ໄຮມສ໌. (3) ທ່ານໄດ້ປະຕິເສດວັນຊະບາໂຕ.

ໄດ້ມີຄຳຖາມໜຶ່ງເກີດຂຶ້ນວ່າ: “ລາວໄດ້ປະຕິເສດວັນຊະບາໂຕ ຫຼືພະວິຫານບ?”
ຄຳສອນທີ່ໄດ້ປ່ຽນຈາກພະວິຫານເທິງແຜ່ນດິນໂລກໄປສູ່ພະວິຫານໃນສະຫວັນໃນຊ່ວງເວລານັ້ນ
ອາດຈະຍັງບໍ່ໄດ້ຖືກມີນິເວດເຂົ້າໃຈຢ່າງຄົບຖ້ວນ. ເມື່ອ ເອເລນ ໄວທ໌ໄດ້ຖືກນຳເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງບໍລິສຸດທິສຸດ,
ນາງໄດ້ເຫັນພຣະບັນຍັດສົບປະການຢູ່ໃນຫົບແຫ່ງພັນທະສັນຍາ,
ແລະພຣະບັນຍັດເລື່ອງວັນຊະບາໂຕໄດ້ມີລິດສະໝອັນບໍລິສຸດສ້ອງຢູ່ອ້ອມມັນ.

ສິ່ງທີ່ Miller ປະຕິເສດນັ້ນ ຄືພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ—ວັນຊະບາໂຕ. ດັ່ງນັ້ນ Miller
ຈຶ່ງປະຕິເສດສຽງຮ້ອງໃນຍາມທ່ຽງຄືນ, ແລ້ວອາໄສເນື້ອໜັງ, ແລະຕໍ່ມາກໍ່ໄດ້ຮັບເຄື່ອງໝາຍຂອງສັດຮ້າຍ.
ສິ່ງນີ້ຈະຖືກເຮັດຊ້ຳອີກໃນຕອນສຸດທ້າຍຂອງໂລກ.

ຄຳພະຍານ, ເຫຼັ້ມ 5, ໜ້າ 211: “ໃນບ່ອນນີ້ພວກເຮົາເຫັນວ່າ ຄຣິສຕະຈັກ—ພະວິຫານອັນບໍລິສຸດຂອງອົງ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ—ເປັນຜູ້ທຳອິດທີ່ໄດ້ຮັບການປະທະແຫ່ງພຣະພໍ່ໂລດຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກຜູ້ເຖົ້າແກ່,
ຄົບັນດາຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານແສງສະຫວ່າງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ແກ່ເຂົາ
ແລະໄດ້ຍື່ນຢູ່ໃນຖານະເປັນຜູ້ພິພິດສາຜົນປະໂຫຍດຜ່າຍຈົດວິນຍານຂອງປະຊາຊົນ,
ໄດ້ຫັກຫຼັງຄວາມໄວ້ວາງໃຈທີ່ມີອົບໄວ້ແກ່ພວກເຂົາ.” ນາງກຳລັງອະທິບາຍເຖິງ Ezekiel 8 ແລະ 9,
ກ່ຽວກັບການປະທັບຕາ. ຊຸດເຕີໄວທ໌ກ່າວວ່າ ການປະທັບຕາໃນ Ezekiel 9
ເປັນການປະທັບຕາດຽວກັນກັບການປະທັບຕາໃນ Revelation 7.
ນາງກຳລັງເວົ້າເຖິງຊ່ວງເວລາຂອງການປະທັບຕາ 144,000 ຄົນ. ນາງກ່າວວ່າ
ບັນດາຜູ້ທີ່ຄວນຈະເປັນຜູ້ພິພິດສາ ໄດ້ຫັກຫຼັງຄວາມໄວ້ວາງໃຈທີ່ມີອົບໄວ້ແກ່ພວກເຂົາ.

“ພວກເຂົາໄດ້ຖືຈຸດຍືນວ່າ ພວກເຮົາບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງຄອຍຖ້າການອັດສະຈັນ ແລະການສຳແດງອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງເດັ່ນຊັດເໝືອນໃນວັນກ່ອນໆ. ຍຸກສະໄໝໄດ້ປ່ຽນໄປແລ້ວ.” ຄວາມຜິດພາດປະການທຳອິດຂອງພວກເຂົາ ຄືການຕັດສິນສຽງຮ້ອງເວລາທຸ່ງຄືນ, ໂດຍກ່າວວ່າ, “ສິ່ງທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນປະຫວັດຂອງສຽງຮ້ອງເວລາທຸ່ງຄືນນີ້ ບໍ່ໄດ້ເກີດຊ້ຳອີກ.” ພວກເຂົາກຳລັງຫຼຸດອອກຈາກທາງ.

ຖ້ອຍຄຳເຫຼົ່ານີ້ເຮັດໃຫ້ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຂອງເຂົາເຈົ້າເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນ, ແລະເຂົາເຈົ້າກ່າວວ່າ: ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະບໍ່ກະທຳການດີ, ແລະຈະບໍ່ກະທຳການຊົ່ວ. ພຣະອົງຊົງເມດຕາເກີນໄປທີ່ຈະລົງທັນປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງໂດຍການພິພາກສາ. ດັ່ງນັ້ນ “ສັນຕິສຸກ ແລະ ຄວາມປອດໄພ” ຈຶ່ງເປັນສຽງຮ້ອງຈາກບັນດາຜູ້ຄົນທີ່ຈະບໍ່ຍົກສຽງຂອງຕົນຂຶ້ນອີກເໝືອນແກ່ເພື່ອສຳແດງ ການລ່ວງລະເມີດຂອງປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບາບຂອງເຊື້ອສາຍຢາໂຄບ. ໝາໃບເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ຍອມເຫັນ ຄືຜູ້ທີ່ຈະຮູ້ສຶກເຖິງການແກ້ໄຂອັນຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຖືກລ່ວງເກີນ. ຜູ້ຊາຍ, ຍິງສາວ, ແລະ ເດັກນ້ອຍລ້ວນພົບໄປພ້ອມກັນ.” Testimonies, volume 5, 211.

ເຢເຣມຢາ, ເມື່ອກ່າວເຖິງຄວາມລົ້ມເຫຼວເປັນຄັ້ງທີສອງຂອງ William Miller, ໄດ້ກ່າວວ່າ, “ພຣະຢາເວກກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ; ຜູ້ໃດທີ່ວາງໃຈໃນມະນຸດ ແລະຖືເອົາເນື້ອໜັງເປັນແຂນກຳລັງຂອງຕົນ, ແລະໃຈຂອງຜູ້ນັ້ນຫັນໜ້າຈາກພຣະຢາເວ, ຜູ້ນັ້ນກໍຕ້ອງຖືກສາບແຈ້ງ.” Jeremiah 17:5 (KJV). ຖ້າທ່ານວາງໃຈໃນມະນຸດ, ໃຈຂອງທ່ານຍອມຫັນໜ້າຈາກພຣະຢາເວ.

ການປະຕິເສດປະການທຳອິດໃນຕອນທ້າຍ ແມ່ນສຽງຮ້ອງໃນຍາມທຸ່ງຄືນ, ຊຶ່ງເປັນການສະແດງອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າຊ້ຳອີກຄັ້ງໜຶ່ງ. ປະການທີສອງແມ່ນການພົງພາເນື້ອໜັງ. ປະການທີສາມແມ່ນກົດໝາຍວັນອາທິດ.

ມີໄດ້ພຽງສອງພວກເທົ່ານັ້ນ. ແຕ່ລະຝ່າຍຖືກປະທັບໝາຍຢ່າງແນ່ນອນ, ບໍ່ດ້ວຍຕາປະທັບຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່ ຫຼືບໍ່ດ້ວຍເຄື່ອງໝາຍຂອງສັດຮ້າຍ ຫຼືຂອງຮູບຂອງມັນ. ບຸດຊາຍແລະບຸດສາວທຸກຄົນຂອງອາດາມເລືອກຢ່າງໃດຢ່າງໜຶ່ງ ຄືພຣະຄຣິດ ຫຼືບາຣາບາ ໃຫ້ເປັນຜູ້ນຳຂອງຕົນ. ແລະບັນດາຜູ້ທີ່ຈັດຕົນເອງຢູ່ຝ່າຍຂອງຜູ້ບໍ່ສັດຊື່ ກຳລັງຢືນຢູ່ໃຕ້ທຸງດຳຂອງອາດາມ, ແລະຖືກກ່າວໂທດວ່າໄດ້ປະຕິເສດ ແລະດູໝືນໃຊ້ພຣະຄຣິດຢ່າງຫຍາບຊ້າ. ພວກເຂົາຖືກກ່າວໂທດວ່າໄດ້ຕັ້ງໃຈຕອກພຣະຜູ້ເປັນອົງພຣະຜູ້ໃຫ້ຊີວິດ ແລະສະຫງ່າລາສີໄວ້ເທິງໄມ້ກ້າງແຂນອີກຄັ້ງໜຶ່ງ. Review and Herald, January 30, 1900.

ມີສິ່ງໜຶ່ງທີ່ແນ່ນອນຄື: ບັນດາຊາວແອດເວນຕິດວັນທີ່ຈັດຜູ້ທີ່ຢືນຢູ່ພາຍໃຕ້ທຸງຂອງອາດາມ ຈະເປັນພວກທຳອິດທີ່ລະຖິ້ມຄວາມໄວ້ວາງໃຈຂອງຕົນໃນພຣະວິນຍານແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ.

ລັດທີ່ແອັດເວັນຕິສໜ້າກຳລັງເຮັດຊ້ຳກະບວນການທົດສອບສາມຂຶ້ນທີ່ William Miller ໄດ້ພ່າຍແພ້. ແຕ່ບັນດາທູດສະຫວັນກຳລັງຄອຍຖ້າທີ່ຈະຍົກ Miller ຂຶ້ນ ແລະນຳລາວກັບບ້ານໄປຫາພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລັອດຂອງລາວ. ສ່ວນພວກແອັດເວັນຕິສທີ່ຮັບເອົາເຄື່ອງໝາຍຂອງສັດຮ້າຍ, ທູດສະຫວັນທີ່ຄອຍຖ້າຢູ່ນັ້ນບໍ່ແມ່ນສຳລັບພວກເຂົາ.

“ຊ້ຳແລ້ວຊ້ຳອີກ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຖືກສຳແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ປະສົບການໃນອະດີດຂອງປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ ບໍ່ຄວນຖືວ່າເປັນພຽງຂໍ້ເທັດຈິງທີ່ຕ້ອງແລ້ວ. ພວກເຮົາບໍ່ຄວນປະຕິບັດຕໍ່ບັນທຶກແຫ່ງປະສົບການເຫຼົ່ານີ້ ດັ່ງທີ່ພວກເຮົາຈະປະຕິບັດຕໍ່ປະຕິທິນປະຈຳປີຂອງປີກາຍ. ບັນທຶກນັ້ນຄວນຖືກຮັກສາໄວ້ໃນຄວາມຄິດຄຳນຶງ, ເພາະປະຫວັດສາດຈະຊ້ຳຮອຍເດີມ.” Publishing Ministry, 175.

ເຫດໃດພວກເຮົາຈຶ່ງຈຳເປັນຕ້ອງລະນຶກເຖິງການຮ້ອງໃນຍາມທ່ຽງຄືນ? ເພາະວ່າປະຫວັດສາດຈະຖືກທຳຊ້ຳອີກ. ໃນປະຫວັດສາດນີ້, ຂ່າວສານທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ເກີດການສັນສະເທືອນ ແມ່ນ 2520 ແລະ 2300; ມັນຈະຂັບໄລ່ຜູ້ຄົນອອກຈາກຄຣິດຈັກເນື່ອງຈາກເລື່ອງນີ້.

ແຕ່ວ່າປະຫວັດສາດນີ້, ສຽງຮ້ອງໃນເວລາທ່ຽງຄືນ, ແທ້ຈິງແລ້ວຈະຖືກເຮັດຊ້ຳອີກຫຼືບໍ່ ຫຼືວ່າມັນເປັນພຽງແຕ່ປະຫວັດສາດເທົ່ານັ້ນ? ຈົ່ງສັງເກດຄຳອ້າງອີງຕໍ່ໄປນີ້:

ມີໃຈກະທັ້ງໃນອັນຈົມຢູ່ໃນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ, ໃນການຫລອກລວງແລະຄວາມລຸ່ມຫລົງ, ຢູ່ໃນເງົາແຫ່ງຄວາມຕາຍນັ້ນເອງ,—ຫລັບຢູ່, ຫລັບຢູ່.
ມີໃຈແດ່ທຶກຳລັງຮູ້ສຶກເຈັບປວດໃນວິນຍານເພື່ອປຸກພວກເຂົາໃຫ້ຕົນ?
ສຽງໃດຈະສາມາດເຂົ້າເຖິງພວກເຂົາໄດ້? ຈິດໃຈຂອງຂ້ານອ້ອມໄດ້ຖືກນຳໄປສູ່ອະນາຄົດ, ເມື່ອສັນຍານຈະຖືກປະກາດອອກມາ. “ຈົ່ງເບີ້, ເຈົ້າບ່າວມາແລ້ວ; ຈົ່ງອອກໄປພົບທ່ານ.”
ແຕ່ບາງຄົນຈະໄດ້ຊັກຊ້າໃນການໄດ້ຮັບນ້ຳມັນເພື່ອເຕີມຕະກຽງຂອງຕົນ, ແລະເມື່ອສາຍເກີນໄປ ພວກເຂົາຈະພົບວ່າ ລັກສະນະນີ້ໄສ, ຊຶ່ງນ້ຳມັນເປັນຕົວແທນນັ້ນ, ບໍ່ສາມາດຖ່າຍໂອນໃຫ້ກັນໄດ້. Review and Herald, February 11, 1896.

ປະຫວັດຂອງສຽງຮ້ອງໃນຕອນທ່ຽງຄືນນີ້ຈະຖືກເຮັດຊ້ຳອີກຢ່າງຖືກຕ້ອງທຸກປະການ.

ເອເລນ ໄວທ໌ ເຂົ້າໃຈວ່າ 2520 ເປັນຄຳພະຍາກອນເວລາທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະວ່າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງໃຊ້ມັນເພື່ອໃຫ້ເກີດເວລາແຫ່ງການຊັກຊ້າ ຄືຄວາມຜິດຫວັງທີ່ໄດ້ສ້າງປະສົບການອັນເປັນການຕຽມພ້ອມໃຫ້ຊ້າຍແລະຍິ່ງທັງຫຼາຍ ໃຫ້ກ້າວໄປໂດຍຄວາມເລືອ້າງສູ່ສະຖານທີ່ບໍລິສຸດທີ່ສຸດກັບພຣະຄຣິດ.

ພວກເຮົາຍັງບໍ່ໄດ້ພະຍາຍາມພິສູດ 2520 ຈາກພຣະຄຳພີເທື່ອ.
ໃນການສຶກສາເລື່ອງສອງແຜ່ນຈາລຶກຂອງຮາບາກຸກນີ້, ກ່ອນອີ້ນພວກເຮົາຕ້ອງການໃຫ້ແຈ້ງຊັດວ່າ Ellen White ຮັບຮອງຄຳສອນເຫຼົ່ານີ້ທີ່ໃນບົດຈຸບັນກຳລັງຖືກ Adventism ປະຕິເສດ; ຫຼັງຈາກນັ້ນ ພວກເຮົາຈຶ່ງຈະກ້າວໄປສູ່ການສຶກສາຈາກພຣະຄຳພີ.